

Invenția lui Rafael

de

Mihai M. S. Maxim

*Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu
2009*

Mihai M. S. Maxim

Invenția lui Rafael

Teatru

Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu
2009

Coperta: Jean Allemand, Radiance, 1979

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAXIM, MIHAI M. S.

Invenția lui Rafael / Mihai M. S. Maxim. – Sibiu:
Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, 2009
ISBN 978-973-739-732-4

821.135.1-31

*În amintirea Cuviosului Părinte
Ghenadie al Făgărașilor
care m-a ajutat să-mi înțeleg
viața și moartea.*

Invenția lui Rafael

de

Mihai M. S. Maxim

Piesă în trei acte

PERSONAJELE:

Lucia

Antonia

Tudor

Casandru

Rafael

Pustnicul

Magicianul

Faustina

Papasa

Arhiconul

Iezuitul

Actul I

Decorul

Scena este împărțită în două încăperi printr-un perete fără ușă. Încăperea din stânga, mai mică (în proporție de 1/3 sau 1/5), este dormitorul Luciei. Lucia stă pe o canapea recamier și are privirea ațintită asupra ferestrei. Se vede luna plină ca un reflector care pâlpâie. În cealaltă cameră, living-ul, se află o masă rotundă și câteva scaune, întreg ansamblul fiind *spiritualizat*, adică redus la formele esențiale. Ferestrele vor fi ca niște tablouri atârinate de tavan (rame simple), având perdelele aproape transparente, cărora li se distinge doar modelul floral alb. Lângă Lucia stă Antonia, iar în cealaltă încăpere stau la masă Casandru și Rafael. Casandru pune pe masă niște cărți mari de joc, iar Rafael le privește. Casandru aproape că mângâie cărțile atunci când își plimbă mâna asupra mesei, ca și când ar avea de deslușit o mare taină. Camera din dreapta rămâne în semiobscuritate, în timp ce se va lumina progresiv dormitorul Luciei. Când Antonia va trece în camera din dreapta (la sfârșitul conversației cu Lucia) această cameră se va lumina progresiv iar cealaltă se va întuneca lent, ca și cum Antonia ar fi purtătoarea luminii.

Antonia o mângâie pe Lucia pe frunte.

ANTONIA (maternă): Cum te mai simți astăzi?

LUCIA (cu voce absentă): Ascultă liniștea, Antonia! Liniștea are propriile ei glasuri...

ANTONIA (îngrijorată): Ai febră, arzi toată.

LUCIA: Ascultă, Antonia. Tu ai auzit vreodată *cum se izbesc de geamuri razele de lună*?

ANTONIA: Tu ești un copil, asta e... Acea-i numai o poezie...

LUCIA: Ba nu! Este aieva. Ascultă... așteaptă...

ANTONIA (condescendent): Ce să aștept?

LUCIA: Mai întâi trebuie să se golească atmosfera de glasurile noastre, de orice zgomot, de ecouri și chiar și de gânduri... să se destrame apoi și ultimele emoții ale egoismelor noastre. Atunci când nu mai vorbește nimeni *tăcerea însăși se roagă*... Încearcă și tu, Antonia! Poate că vei simți și tu ceea ce am simțit eu întreaga mea zi...

ANTONIA (înduioșată): Dragă... dar spune-mi ce simți acum.

LUCIA: Mă pătrund de lumină... nu știu cum să spun... am simțit o vibrație ca un zumzet sau ca un zgomot de fond într-o centrală electrică încât – nu știu de unde și cum – am certitudinea că o parte din razele lunii trec prin geam, altele se răsfiră-n vârtejuri, iar altele se răsucesc înapoi către lună... O feerie, Antonia! O feerie ce nu va putea fi niciodată pictată, filmată... surprinsă-n vreun fel...

ANTONIA (îngrijorată): Vrei să spui că simți aieva ceea ce pentru poet era o simplă figură de stil? Un simplu exercițiu de imaginație?

LUCIA: Nu înțelegi? Sunt fericită. Toate aceste vibrații ale luminii, toate aceste unde *le-a mai auzit cineva*. Totul se confirmă. Toate aceste unde ale tăcerii, toate aceste murmure strălucitoare... ele sunt cele care alcătuiesc substanța unui poet. Ființa oricărui suflet sensibil.

Antonia îi va aranja Luciei pătura, având grijă ca aceasta să fie bine învelită, având grijă să își ascundă emoția.

LUCIA: El a aflat toate acestea mai înainte, căci altfel de unde să-i fi venit ideea? Cuvintele lui poartă ceva din liniștea de dincolo: sunt amprenta în lumea de-aici a lumii celei adevărate!

ANTONIA: Crezi că poetul avea dar profetic? Că era dăruit cu harul vedeniilor?

LUCIA: Nu există frumusețe fără adevăr. Și o frumusețe absolută pretinde existența adevărului absolut (își pune capul pe pernă, epuizată). Mă ia cu amețea. Îmi pare că privesc totul de deasupra unei prăpăstii și ceea ce văd mă atrage și mă consumă... Nu mai am nici o putere... Cred că nici nu mă mai pot ridica din pat. Simt că mă sting, Antonia, și totuși, asta îmi face bine.

ANTONIA: Am să mai chem un medic! Ai să-ți revii, ai să vezi...

LUCIA: Nu va folosi la nimic.

ANTONIA: Sunt cu tine, Lucia, n-am să te las singură niciodată! Nu trebuie să te temi...

LUCIA: Uite: și luna se stinge – descrește și se stinge. Când ciclul lunii se va-ncheia, nici eu nu voi mai fi.

ANTONIA: Dar e lună plină!

LUCIA: Tocmai de-aceea: ne-am început deja agonia.

ANTONIA: Dar ciclul lunii e nesfârșit – și după orice scădere urmează creșterea.

LUCIA: Pentru mine ciclul lunar se va-ncheia acum. Simt că aceasta este ultima mea descreștere. Ceea ce vezi tu acolo în depărtare (ridică încet mâna) este *ultima mea lună*.

ANTONIA (încearcă să râdă): Nu te credeam așa „lunatică”... Dragă... o să treacă toate astea, vei vedea.

LUCIA: Simți cât de moale e luna? Și cât de molatecă și sfioasă devine lumina? Mă doare lumina!

ANTONIA: Am să trag storurile. Draperia.

LUCIA: Să nu cumva să faci asta! De fapt nu lumina mă doare, ci stingerea ei. În agonia ei îmi înțeleg propria mea agonie. Iartă-mă, m-am exprimat greșit. Nu știu nici eu ce să mai spun. Ai să mă ierți, da? (se uită în ochii Antoniei și o strânge de mână). N-ai să îmi iei lumina, nu-i așa?

ANTONIA: Doamne, desigur că nu! Aș face orice să știu că ești bine.

LUCIA: Sunt bine, sunt bine. Numai nu-mi lua lumina. E tot ce mi-a mai rămas. Acolo aș fi vrut să ajung – dacă aș fi putut ajunge – aceea aș fi vrut să fiu – dacă aș mai fi putut fi...

ANTONIA: Bine, bine, acum însă liniștește-te. Încearcă să dormi...

LUCIA: Dar nu vreau să dorm. Dacă adorm, cine știe? Poate că nu mă voi mai trezi niciodată. Trebuie să fiu trează, Antonia, mai ales acum, când mi s-au deschis simțurile. Mai ales acum nu trebuie să adorm. Nu, nu. Și cine știe dacă atunci când am să mă trezesc voi mai fi aceeași? Acum însă aș vrea să fiu una cu ea. Aș vrea să fiu ea – dacă aș mai putea fi...

ANTONIA: Vei fi... vei fi... (o mângâie matern pe creștet). Odihnește-te...

LUCIA (tot mai stins, ca și cum ar aluneca în somn): O oboseală imensă... apăsarea întregii lumi... o oboseală imensă...

ANTONIA: N-ai să mă părăsești niciodată, nu-i așa?

Lucia nu mai răspunde. Stă cu privirea ațintită spre fereastră. Lumina se stinge treptat. Reflectorul lunii pare să strălucească tot mai puternic. Antonia se ridică și trece ușor în camera cealaltă, care se luminează pe măsura venirii ei. Casandru pune pachetul de cărți pe masă. Rafael se uită pe furiș la ultima carte din pachet, apoi, surprins de Antonia, o pune repede la loc.

ANTONIA (cu reproș): Lucia este bolnavă și vouă vă arde de joacă?

CASANDRU: Așa suntem noi, băieții, mai infantili: suntem copii jucăuși. Da' o să ne maturizăm noi odată și-odată!

ANTONIA: Da, la optzeci de ani!

CASANDRU (imperturbabil): E, hai, nu te șifona. Nu jucăm cărți, ci căutăm o soluție. Uite, astea sunt cărți de Tarot. Arcane majore...

RAFAEL: Un destin întreg din simboluri fundamentale!

ANTONIA (către Rafael): Pe tine nu te-a întrebat nimeni nimic! (către Casandru, arătând spre cărțile de pe masă): După ce că sunt în necaz, mai îmi aduci și dracii ăștia în casă!

CASANDRU (smerit, îndesând capul între umeri, ca și cum s-ar aștepta la o lovitură): Iartă-mă, Antonia, am vrut doar să ajut. Știu că pentru o fiică de preot totul e deșertăciune, întuneric și erezie, dar încearcă și tu măcar puțin să înțelegi punctul de vedere al altora! La Litere nu te-au învățat să respecti și punctul de vedere al celor ce gândesc altfel?

ANTONIA: Da, punctul de vedere al unor cretini! N-am ce respecta, că ăia n-au început încă să gândească, și nici nu cred s-o facă vreodată! Numa' dau din gură.

CASANDRU (împăciuitor): E, hai că n-o fi chiar așa rău...

ANTONIA: Impostori decerebrați, specialiști în citit de pe foaie cursuri plagiare, homunculi care după ce că n-au înțeles nimic din concepția marilor gânditori, se mai apucă să-i și maimuțărească în timp ce-și lobotomizează asiduu studenții!

CASANDRU: Vorbești de profi?

ANTONIA: Nu, vorbesc de dinozauri și de odraslele lor! Ce știi tu? Tu nu ești fată! Atuncea să fi văzut! Dar ai tot dreptul să nu-ți pese, că tu te afli în siguranță: Psihologia are alți oameni (își drege glasul; se corectează): Adică nu, Psihologia *are oameni*, poți să discuți o problemă de conștiință, mă rog, orice te frământă...

CASANDRU: Parcă la voi nu poți s-o discuți... Hai, că și la voi s-or mai găsi oameni...

ANTONIA (îl întrerupe): Dacă există și d-ăștia, eu una nu i-am văzut. Noi nu avem decât *mutanți*: Știi tu de câte ori au fost picate toate fetele la examen, special ca să fie trecute prin dormitor? Și după asta, unele chiar se mândreau, de parcă ar fi trecut printr-o inițiere...

CASANDRU: Cineva trebuie să se sacrifice...

ANTONIA: ...Unul mi-a spus chiar în față că nu iau examenul decât dacă mă culc cu el!

RAFAEL (visător): Dacă ești așa de frumoasă...

ANTONIA (brusc conștientă de prezența lui): Ascultă, dacă vrei să mai pleci din casa mea cu pantalonii pe tine, să nu

mai scoți nici un cuvânt! (Rafael face ochii mari; Antonia se întoarce către Casandru): Poate îi vărs cafeaua în poală!

CASANDRU (nedumerit): Care cafea?

ANTONIA: Ah, am uitat! Ce gazdă bună mai sunt... (către Rafael): Vrei o cafea?

RAFAEL (nerevenindu-și din uluire): ...În poală?

ANTONIA: Nu, dragă, am glumit... nu știu, sunt cam întoarsă pe dos cu toată povestea asta!

CASANDRU: Cu Lucia? Cum se mai simte?

ANTONIA: Am adus doctorul și ieri și astăzi. A consultat-o de fiecare dată mai mult de-o oră. Este neputincios: la fel ca noi toți. N-are nimic organic. Sau, dacă are, nu poate fi depistat.

CASANDRU: Și totuși, ce are?

ANTONIA: N-are nimic, și tocmai de aceea nu se poate face nimic.

CASANDRU: Nu-nțeleg...

ANTONIA: Se stinge pur și simplu. E convinsă că în momentul în care luna va dispărea de pe cer cu totul, în urma descreșterii, și ea va muri.

CASANDRU: Ce mai e și cu prostia asta? N-am mai auzit în viața mea de un asemenea diagnostic!

ANTONIA: A căpătat un fel de fixație... nimeni nu știe de unde... nici chiar eu, care îi sunt cea mai bună prietenă. Suferă de un fel de sugestie indusă, o stare de melancolie tot mai adâncă, un fel de anxietate, e ceva metafizic, nu mai știu nici eu...

CASANDRU: Stai că m-ai dat gata. Ia-o mai ușor, fă-mă să înțeleg. Ce-s toate astea?

ANTONIA: La început nici eu nu am înțeles. Iar acum m-am convins că totul este real. O pierdem, Casandru! Nu mai avem vreme decât două săptămâni. Apoi ni s-a sfârșit timpul. N-o să mai putem face nimic pentru ea!

RAFAEL (gândind pentru sine): Da, se pregătește să iasă din îngerul timpului... (către Antonia): Ce-i aia anxietate?

ANTONIA: O să-ți explice mai bine Casandru: el e specialistul. E-o stare de neliniște, o îngrijorare fără motiv, în care ai impresia unei nenorociri iminente...

RAFAEL: M-ai lăsat în ceață. Nu mai înțeleg nimic. Ce-nseamnă toate astea?

ANTONIA: Se cheamă angoasă. Dar faptul că-i știi numele nu rezolvă nimic.angoasa este anxietatea ajunsă la extrem: o stare de neliniște maximă, de așteptare înfricoșată. Aștepti nu știi nici tu ce, o suferință iminentă, o nenorocire abătută asupra cuiva drag, sau asupra ta însăși... Această angoasă...

CASANDRU (iluminat): ...e forma cea mai acută a stărilor geniului. Dar pe toate astea le-a descris mult mai bine Kierkegaard. Ești sigură, Antonia, că nu ești chiar tu cea care i-a băgat în cap toată filosofia asta? Voi filosofii, când nu știți ceva, imediat umpleți golurile cu citate! Ce-are a face filosofia cu căderea nervoasă?

ANTONIA: Uite că are! Epuizarea nervoasă a Luciei provine dintr-un conflict – nu știu care – al unei trăiri metafizice. Ea tot ce scrie trăiește. Și toate cuvintele ei se nasc din bucurii și dureri. Voi n-ați simțit niciodată vibrația de mister a cuvintelor ei? Parcă se joacă cu niște animale pufoase! E apoi ca o muzică ce vine de departe, și nu știi nici de unde vine, nici unde se duce...

CASANDRU: Ce spui tu e foarte frumos, chiar romantic, dar nu explică nimic. Nu rezolvă nimic. Și mai apar și niște contradicții...

ANTONIA: Ce fel de contradicții?

CASANDRU: Anxietatea, din câte știu eu, e o neliniște fără formă, o grijă fără nici un motiv real: și tu îmi vorbești de motivul lunii. Uite că nu mai este anxietate pură – ceea ce seamănă că o putem ajuta. Neliniștea vine din nesiguranța așteptării unui eveniment care îi va schimba viața.

ANTONIA: Moartea. Moartea este evenimentul care îi va schimba viața.

CASANDRU: Nu mai fii atât de prăpăstioasă. Poate că e pe cale să primească un dar.

ANTONIA: Ce fel de dar?

CASANDRU: Asta n-am de unde să știu. În tot cazul, ceva deosebit, ceva care să presupună un mare risc.

ANTONIA: Cu riscul sunt de acord. Însă m-am învățat că-n lumea noastră numai durerile sunt reale. În tot cazul, Lucia este convinsă că luna îi spune povești, mă rog, nu chiar așa, pur și simplu, ci că luna îi transmite raze *rațional-coerente*. Și mai este convinsă – și sunt disperată că nu pot schimba asta nicidecum – că viața ei depinde nemijlocit de descreșterea lunii. Doctorul mi-a confirmat că prin atari sugestii unii ajung să-și dezvolte simptome organice de autodistrugere. Lucia are o imaginație debordantă – poetică – și deci poate să-și alimenteze boala în mod continuu cu noi și noi fantasme.

CASANDRU: Înseamnă că poate să-și piardă mințile și chiar să se stingă de-a binelea.

ANTONIA: Mă înțelege, în sfârșit?

CASANDRU: Te înțeleg. Dar cine știe? Trebuie să fim optimiști. Poate că ceea ce i se-ntâmplă e foarte bine.

ANTONIA: Ce vrei să zici?

CASANDRU: Dacă ți-aș spune ce-mi trece acuma prin minte, nu m-ai crede. Nu, nu m-ai crede (pentru sine): Oare să fie adevărat?

ANTONIA: Încearcă-mă totuși.

CASANDRU: Tot ceea ce îți pot spune e că există în lumea spiritelor libere anumite boli de inițiere: maladii a căror menire e tocmai aceea de a deschide porțile celui alt tărâm.

ANTONIA: Unde ai citit tu asta?

CASANDRU: Ți-am spus că nu vei crede. Șamanii sunt cei ce vorbesc cel mai mult de aceste boli inițiatice. Doar că...

ANTONIA: Doar că ce?

CASANDRU: Șamanismul pretinde existența unui maestru spiritual – un geniu sau un duh tutelar care să îl asiste pe novice în procesul desprinderii temporare a sufletului de propriul său trup. Și-n cazul Luciei nu văd pe nimeni care-ar putea face aceasta. Doar dacă n-o asistă îngerul ei păzitor. Altfel...

ANTONIA: Altfel?

CASANDRU: Altfel poate s-ajungă în SeMeCeuri și să se piardă acolo.

ANTONIA: În SeMe...ce?

CASANDRU: Scuze. În Stările Modificate ale Conștiinței. Dacă n-a ajuns deja acolo...

ANTONIA: Recunoști că e grav?

CASANDRU: E foarte grav. Aproape că nu mai este nimic de făcut. Mai vorbește?

ANTONIA: Da, încă mai vorbește. E de bine?

CASANDRU: Da, asta e de bine, încă mai este timp. Dar nu știu deloc ce-ar trebui să facem.

ANTONIA: Trebuie să facem ceva! Trebuie cumva să o convingem să se întoarcă.

RAFAEL (izbucnește): Trebuie să ne apropiem de ea *pe căile ei*.

ANTONIA (disprețuitor): Da, ce să spun: nici când era sănătoasă nu te-ai putut apropia de ea!

CASANDRU (o ia pe Antonia deoparte): Faptul că Rafael e îndrăgostit de ea nu îți dă dreptul să-l umilești cu fiecare ocazie!

ANTONIA: Și-n ce ocazii am dreptul să-l umilesc?

Casandru nu răspunde.

RAFAEL: Cât timp mai avem?

ANTONIA: Cât timp mai avem până ce?

RAFAEL: De cât timp dispunem până ce lucrurile vor deveni cu adevărat ireversibile și nu ne va mai sta în puteri să facem nimic?

ANTONIA: Păi nu mai putem face chiar nimic!

RAFAEL: Nu m-ai înțeles. Câte zile mai sunt până când luna va dispărea cu totul?

ANTONIA: Nu știu precis. Două săptămâni de zile, sau poate niciuna, dacă cerul va fi înnorat.

CASANDRU: Mai este ceva ce nu te-am întrebat: cum de rezistă ziua fără lumina lunii?

ANTONIA: Nu știu. Pur și simplu nu știu. Poate că simte întrucâtva și luna de dimineață – așa transparentă cum e. Sau poate că doar noaptea e timpul ei de luptă cu moartea.

RAFAEL: Cred că timpul încă va mai fi...

ANTONIA: Crezi că poți s-o mai influențezi în vreun fel? Acum Lucia nu mai depinde decât de razele reci.

RAFAEL (ca pentru sine): Poate tocmai de-aceea...

ANTONIA (tristă): Minte și viața ei se vor stinge odată cu stingerea lunii.

RAFAEL: N-am să las să se-ntâmplesse așa ceva! (se-ndreaptă spre dormitorul Luciei, care se luminează puțin).

Scenă fără cuvinte: Rafael se așază pe canapea lângă Lucia. Cei doi se privesc fix în ochi. El o privește ca și cum ar voi să-i dezlege chiar atunci taina, mișcându-și capul ușor, spre a o contempla din mai multe unghiuri. Apoi o va mângâia ușor pe obraz cu mâna dreaptă. Va coborî mâna brusc, mirat de propria îndrăzneală. Ea va întinde mâna spre obrazul lui, dar înainte de a i-l atinge, mâna ei se va opri în aer o vreme, pentru ca să coboare apoi cuminte la loc în pat. El îi va lua mâna între palme. Se privesc în ochi câteva clipe, apoi ea își întoarce privirea către fereastră. Lumina din încăperea se stinge încet. El se ridică și se întoarce în cealaltă încăperea, în care, în tot acest timp, Antonia și Casandru fuseseră preocupați de poziția Arcanelor de Tarot.

CASANDRU: Vezi? De fiecare dată mă confrunt cu aceleași Arcane. Drumurile inițiatice se opresc întotdeauna în același mod. De fiecare dată apar în alăturare Luna și Moartea – Arcana fără Nume. Moartea nu e sfârșitul, sau cel puțin n-ar

trebui ca să fie. Apar apoi Pustnicul și Îndrăgostitul, unul fiind temeiul, iar celălalt motorul creației. Pustnicul este piesa fundamentală – cea care le ține pe toate – unul din cei zece Sefiroți. Știi că în concepția hasidicilor Sefiroții sunt atributele mistice ale lui Dumnezeu, energiile necreate ale Dumnezeirii? Vezi, Psihanaliza mea nu este chiar atât de îndepărtată de Teologia ta; doar că limbajul diferă. Eu am Arcanele majore, tu ai Paradigmele dumnezeiești. Și încă ceva: evreii hasidici care contemplează Cartea Splendorii îi consideră pe cei zece Sefiroți emanații înălăuntrul Dumnezeirii: primul univers spiritual...

ANTONIA: Ești sigur că apare Pustnicul?

CASANDRU: El este piesa-cheie și punctul de rezistență al destinului. Da' de ce mă întrebi?

ANTONIA: Pentru că tocmai am trimis după el! Tudor a plecat la Mitropolie să-l caute.

CASANDRU: Știam eu că n-o să te lași.

ANTONIA: Întotdeauna este nevoie de duhovnici. Iar acum e nevoie de un om cu putere. Doar că în lumea de astăzi ei sunt aproape de negăsit.

RAFAEL (cu naivitate): Tu cunoști multă lume și știu că ai influență în lumea teologilor. Sunt convins că dacă vrei îl poți aduce aici chiar și pe Patriarh!

ANTONIA (aspră): Ce să caute Papinuță ăla aici? Familia mea a dat țării doi Patriarhi: și ăia erau Patriarhi adevărați, mari gânditori, firi vizionare! Da' ce să mai ceri de la vremuri când ultimul Patriarh demn a fost spânzurat?

CASANDRU: Care Patriarh a fost spânzurat? Că eu în toată istoria Eccleziei n-am găsit nimic scris!

ANTONIA: Și cine-ai fi vrut să scrie? Complicii ucigașilor lui? Beneficiarii crimei? Fricoșii care tremură și numai văzându-și umbra? Quakerii?

RAFAEL: Și de ce l-au spânzurat pe Patriarh? Că și eu am auzit câte ceva.

ANTONIA: Ei, de ce! Pentru c-așa-i în Danemarca, trebuie să fie totul putred.

RAFAEL: Știam c-a fost „sinucis” pentru că n-a vrut să colaboreze cu regimul, ba mai mult, a trimis și scrisori de protest.

CASANDRU: M-ați înnebunit: de care Patriarh este vorba?

RAFAEL (meditând cu glas tare): Da, totul este atât de clar!

ANTONIA (către Casandru): Trezește-te, suntem în Danemarca! Tu unde te crezi?

CASANDRU: Eu în cazul acesta aleg Patagonia: mă declar patagonez.

RAFAEL: Nici ăia nu se simt prea bine cu dictatura coloneilor.

CASANDRU: Faci o confuzie, e vorba de fapt...

ANTONIA (îl întrerupe): Stai că n-am terminat: ca să cunoști mai bine țara în care trăiești și de unde trebuie să fugi mâncându-i pământul, trebuie să-ți mai spun că acest monument de mediocritate care își spune „Primul dintre Părinți” a avut grijă să își falimenteze moral și să își compromită proprii episcopi și mitropoliți, ca să poată acapara puterea fără nici o opoziție. La rândul lui, fiecare episcop și-a distrus propria dieceză, alegându-și oamenii cei mai slabi, cei mai „șantajabili”, astfel încât nimeni să nu-i poată amenința scaunul.

RAFAEL: Dar ceea ce spui tu este îngrozitor.

ANTONIA: Și filmul de groază încă nu e gata: ca să-ți dai seama cât de „spiritualizat” e acest individ ce-și spune „Primus inter Pares”, cred că e de ajuns să-ți mai spun că atunci când mergea în vizită pastorală la mănăstirea lui de metanie – adică acolo unde s-a călugărit – nici măcar nu intra în chilia starețului, așa, măcar să-l salute, ci se ducea direct la porci...

RAFAEL: La porci?...

ANTONIA: Nu mă-nțelege greșit: la porcii-porci, că mănăstirea avea crescătorie. Iar Papinuță ăsta, când își făcuse noviciatul în mănăstire, se îngrijise de ei, se pare cu un atașament mai mult decât natural!

CASANDRU: Ce vrei să insinuezi, Antonia?

ANTONIA: Nimic, chiar nimic. O spun pe față: închipuiți-vă ditamai episcopul venit val-vârtej să-și pupe-n bot purcelușii: (își țuguie buzele): „Purcelușii mei, dragii mei purceluși!”

CASANDRU: Nu poți să spui că n-are iubire.

RAFAEL: Ar fi de răs dacă n-ar fi de plâns.

ANTONIA: Stai să te duc și în Copenhaga, să simți atmosfera patriarhală a capitalei. Aici, „concubinajul” Patriarh-Rector a făcut așa ravagii, că aproape că nu mai avem Teologie. Și unde nu există Teologie nu există nici Ierarhie, fiindcă ele se creează și se condiționează reciproc. Avem singura Catedră de Teologie fără absolut nici un teolog!

CASANDRU: Și totuși, unde ne sunt teologii?

ANTONIA: În Patagonia. Dumnezeu știe! În pustietăți și nisipuri. În codrii țării interioare...

CASANDRU: Există încă?

ANTONIA: Există, încă există. Dar despre asta o să vorbim altă dată. Gândește-te ce i-au făcut iezuiții Sfântului Francisc de Asissi: mai întâi au vrut să-l declare eretic și să-l ardă pe rug, neputând înțelege lucrarea de taină a Dumnezeuului Celui viu! Ca mai apoi, când au văzut că lumea trage la el și-l ține de Sfânt, să-și schimbe gândul și să caute să se folosească de numele lui în beneficiul lor propriu. Nu știți câtă bogăție au adunat ăștia de pe nevoiași în numele sărăciei Sfântului Francisc! Același gen de reptile cu chip de om au procedat identic, sute de ani mai târziu, cu un Cleopa, cu un Arsenie, cu un Paisie...

RAFAEL: Spuneai ceva de Rector...

ANTONIA: Aș vrea să vă spun o anecdotă, ca să-nțelegeți că nu ne-au murit nici torționarii, nici inchizitorii... Acum câțva timp, nu mai știu precis când, a fost Congresul Mondial de Kantianism, mă rog, nu se numea chiar așa – numele era mai pretențios. Era aniversarea lui Kant, geniul filosofiei transcendente. Și în deschiderea lucrărilor i se dă cuvântul Rectorului ca reprezentant oficial al Patriarhiei și Teologiei. Și ce face ăsta în cuvântul inaugural? Ceea ce era obișnuit să facă în Institut: pune mâna pe bătă. Adică se folosește de silogism ca de un ciomag. Silogismul e următorul: germanii sunt protestanți, Kant e german, asta înseamnă că filosoful de la Kaliningrad e protestant și eretic și sufletul lui chinuit arde acum în flăcările Iadului, așa cum și merită! Zbang! La mulți ani, Immanuel Kant!

RAFAEL: Nu-mi pot imagina... chiar așa a zis? Și a spus Kaliningrad, nu Koenigsberg?

ANTONIA: Cum îți spun și cum m-auzi.

RAFAEL: Mortal.

CASANDRU: Îmi închipui că asistența a rămas înmărmurită.

ANTONIA: Da, nu și-a revenit vreo trei zile, adică exact atâta timp cât a durat tot Congresul... Și organizatorii săi au jurat să nu mai invite niciodată astfel de catastrofe pe doua picioare. Inși care nu au nimic de-a face cu gândirea, spiritualitatea, cultura sau bunul simț...

Casandru devine deodată atent la poziția Arcanelor Majore întinse pe masă.

ANTONIA: Cred că trebuie să privești întotdeauna adevărul în față. Numai că uneori trebuie doar să-l privești, fără spui nimic. La ce te gândești, Casandru?

CASANDRU: Mă gândesc la Patriarhul care a fost spânzurat... uite, aici, printre Arcanele de care ți-am vorbit, apare și Spânzuratul.

RAFAEL: Adică cel ce răstoarnă întreaga perspectivă asupra lumii.

ANTONIA: Eh, e doar un joc.

RAFAEL: Nu cred că e numai un joc. Sau, mă rog, e un joc în care ne jucăm viețile...

ANTONIA: Întreaga perspectivă a lumii se va răsturna în curând. Dar într-un mod cum nu vă închipuiți. Ceea ce am declanșat acum nu se va mai opri niciodată.

CASANDRU: Ce-ai făcut, Antonia?

Antonia râde cu superioritate. În acest moment intră în scenă prin dreapta Tudor.

TUDOR: Cum se mai simte Lucia?

CASANDRU: Nu prea grozav: a intrat deja în Stările Modificate ale Conștiinței și nu mai vorbește cu nimeni, nu mai privește pe nimeni. Deși sunt convins că ne-aude.

TUDOR: Și voi ce mai faceți?

CASANDRU: Orice.

RAFAEL: Suntem în stare de orice.

TUDOR: M-am gândit mult pe drum: situația asta mi-a amintit de un mit sau, mă rog, un fel de poveste celebră cu un rege care era pe moarte. Întregul său regat era pătruns de iarnă și uscăciune, totul se prăbușea, totul se destrăma, toate alunecau în decrepitudine și ruină deoarece nimeni nu mai știa să pună întrebarea fundamentală – singura care ar fi putut provoca o renaștere...

CASANDRU: Și care era întrebarea fundamentală?

TUDOR: Nu mai știu. Am uitat. În poveste vine un străin s-o aducă, și atunci toate renasc.

ANTONIA: Chiar dacă am ști întrebarea fundamentală, în ce limbă am putea să i-o punem Luciei?

RAFAEL: M-am gândit. Cred că știu deja ce voi face. Orice am avea de comunicat cu Lucia, chiar și întrebarea fundamentală de care vorbiți, trebuie să se pronunțe în limba strălucirii lunare. E simplu: Luciei nu trebuie să-i mai vorbești în cuvinte, că n-ar înțelege, ci în lumină pură!

ANTONIA: Ai înnebunit! Cum să-i vorbești în „lumină pură”? Ești un nărod.

CASANDRU: Lasă-l să spună! Pentru Dumnezeu, dă-i omului o șansă, Antonia!

ANTONIA: Să spună, să spună.

CASANDRU: Nu mai fii așa dură cu el, poate că știe el totuși ceva, numai că fizicienii se exprimă mai ciudat, știi tu, mai ales când sunt îndrăgostiți lulea.

ANTONIA: Era la fel de nărod și înainte să se îndrăgostească de Lucia!

CASANDRU: Da' ascultă și tu omu' mai înainte să-l contrazici: măcar pentru că, vorbind, îți oferă mai multe argumente să-l desființezi... Mă', tu ai ceva de căpcăun în tine: cred c-ai vocație de profă!

ANTONIA: Poate-ți trag una!

CASANDRU: Trage-mi-o!

ANTONIA: Daaa, ai vrea tu. În tot cazul, să fie clar: nu vreau deloc să-l desființez pe Rafael, că se desființează singur cu mult mai bine. Uite: o iubește pe Lucia da' nu-i spune; e considerat de toți universitarii un mare talent al fizicii contemporane, și el n-a mai dat pe la școală de câțiva ani – decât pentru laborator și examen...

RAFAEL (inocent): Mă plictiseam.

ANTONIA: Stai că n-am terminat cu tine!

RAFAEL: Epuizasem din primul an toate materiile pe toți anii...

ANTONIA: Și acum e pe cale să devină șef de promoție, după ce a frecventat doar Belle Arte, labu' de analize spectrale și nu-ș' ce localuri de noapte! Și lucrul care pune acum capac la toate, de te scoate din minți, e hotărârea de-a renunța la cariera din Fizică pentru Belle Arte.

CASANDRU: Vezi? Și tu care spuneai că nu are fire de artist.

ANTONIA: Baiu-i că are prea multă! Asta-mi mai trebuie mie acum, când luna descrește și Lucia se stinge, să trebuiască să am grijă de un copil!

RAFAEL (cu hotărâre): N-am să permit niciodată să se întâmple așa ceva!

ANTONIA (agresivă): Ce n-ai să permiți tu, mă rog? Nu înțelegi chiar deloc că Lucia se stinge implacabil? Ce poți să mai faci tu?

RAFAEL: Nu m-am referit la Lucia, cu care, e drept nu mai pot face nimic. Nu am nici o putere asupra nimănui. M-am referit la lună. Nu voi permite ca luna să mai descrească, asta am vrut să spun. Chiar dimpotrivă, de data aceasta luna va străluci mai tare, așa cum nu a mai strălucit niciodată! Va străluci atât de puternic, încât se vor vedea pe ea și Câmpiile Elizee și sufletele și visele albe, tot, absolut tot...

ANTONIA: Nu înțeleg...

RAFAEL (însuflețit): Pentru Lucia luna n-o să mai descrească niciodată, pricepi? Din noaptea asta va începe să strălucească imens, ca și cum ar fi explodat soarele însuși: ca și cum ar fi explodat zece sori! Să te uiți pe fereastră la noapte... și-n toate nopțile ce vor urma de-aici înainte: promit că luna n-o să mai descrească. Ci va rămâne tot timpul identică sieși: o lună plină va străluci doar pentru ea!

ANTONIA: Ai consultat cumva un buletin astronomic, vine Apocalipsa pe noi, sau ce ai în cap?

RAFAEL: Asta n-are nimic de-a face cu astronomia sau astrofizica, ci are legătură cu discoteca.

ANTONIA: Auzi, dacă ai de gând să mă iei peste picior, te avertizez...

RAFAEL: Stai, stai odată, nu mai fii așa repezită. Știi că sunt printre organizatorii discotecii de la „U”, nu-i așa? Eu sunt cel care mă ocup cu efectele speciale de sunet și lumină...

ANTONIA: Pe-asta o știu, nu-i nici o noutate: te cunosc mai bine studentele de la „U” și chelnerițele din oraș decât profii...

RAFAEL (fără să-i ia în seamă răutățile): În toate nopțile de la „U” nu fac altceva decât să transform sunetul în lumină. Și nu-i numai asta: sunt capabil să preschimb muzica, șoaptele și cuvintele însele în lumină pură. Ele toate nu sunt altceva pentru mine decât curcubeie serafice, jerbe ale privirii menite să fie privite... Transform vibrațiile cuvintelor în vibrații ale luminii, pentru ca poeții și muzicienii, la rândul lor, să preschimbe și să prefacă lumina mea în cuvânt.

ANTONIA: Te-am judecat greșit, Rafael. Poate că totuși nu ești chiar atât de diferit de Lucia.

RAFAEL: Ea a venit de câteva ori la serile de la „U”, a ascultat cenaclul de poezie, recitalul de blues și sunt convins că pricepe nemijlocit lumina pură...

ANTONIA: Ești sigur că limbajul luminii e unic? Ce te face să crezi asta?

RAFAEL: Cuvintele, în însăși vibrația lor, strălucesc lumină și sunt din lumină... iar lumina e din cuvinte și se contrage-n cuvânt...

ANTONIA: Iar lumina e din cuvinte... Parc-ar fi un verset biblic ce spui. Am impresia că vrei să-ncepi o geneză!

RAFAEL: Dacă cuvântul dintâi s-a preschimb în lumină, de ce să nu se preschimbe-n lumină și cuvintele ultime? De ce să nu putem preschimba cuvintele noastre, semnificațiile

lor intime și emoțiile în vibrații de taină? Noi de ce să nu generăm lumi?

ANTONIA: E fascinant, copleșitor și totodată nebunesc de frumos ceea ce spui tu, Rafael. Dar mie îmi pare că știința aceasta preaplină te duce la nebunie...

RAFAEL: Poate că nebunia este vocația noastră, a tuturor! Însă o să regretăm mai târziu că n-am încercat.

ANTONIA: Te comporți de parc-ai fi un demiurg!

RAFAEL (reflectează): Da, am uitat cu cine stau de vorbă. Citez: „Eu am zis: dumnezei sunteți, și fii ai Celui Preaînalt”. Gândește-te, Antonia, că tu le ai pe-astea, la starea postapocaliptică, la Judecata din Urmă în care toți se vor vedea unii pe alții în lumină și vor comunica instantaneu prin lumină, nimic nemairămânând ascuns! De ce să nu declanșăm acum această sinceritate totală a Lumii Ultime?

CASANDRU: E foarte frumos ce spui, dar nu înțeleg cum s-ar putea produce acum acea unificare a simțurilor ca să poți preschimba instantaneu sunetele în lumină înțelegătoare...

RAFAEL: Sunetele fundamentale ale materiei, fiorii ei existențiali, nu sunt decât forme de energie, forme neînțelese ale luminii. Aceste vibrații noi le percepem diferentiat datorită diferențierii simțurilor trupului. Dar sensibilitatea noastră e una. Și dacă sufletul va fi vreodată capabil să se retragă din trup și să plutească deasupra lui în spațiu – ceea ce deja se-ntâmplă cu Lucia – el va ajunge întreg văz și întreg auz, întreg palpate a vibrațiilor catifelate, asemănându-se astfel luminii și devenind una cu ea. Sufletul va putea înțelege rațiunile ascunse în aceste vibrații, rațiunile tainice dumnezeiești – cuvintele de nespus și de negândit ale începuturilor. Și va putea atunci să călătorească prin suflete și să le pătrundă cu înțelegerea. Și va putea

atunci să călătorească prin apele neînsuflețite și să citească mesajele lăsate acolo de mai demult de alte suflete.

ANTONIA: Tot ceea ce spunem sau ce gândim numai, se prefăce instantaneu în lumină și întuneric?

RAFAEL: Fiindcă sufletele noastre sunt forme de existență ale luminii pure, alcătuirii de slavă sau umbră în clarobscurul intermediar.

ANTONIA (vrăjită): E ca un vis...

RAFAEL: E cel mai adevărat vis cu putință.

CASANDRU: Rafael are dreptate. Atâta vreme cât sufletul se află în trup, va capta lumea prin cele cinci simțuri ale acestuia: aceeași sensibilitate va vedea lumea prin ochii trupești, va auzi lumea prin urechile trupului, va simți mirosul prin nări, o va gusta cu limba și o va pipăi prin atingeri. În toate e însă una și-aceeași sensibilitate. Cele cinci simțuri trupești sunt cinci ferestre între care se împarte sufletul spre a simți lumea atunci când locuiește în casa trupului. Sufletul este constrâns să se împrăștie între aceste cinci ferestre ale casei trupului. Dar când sufletul iese din trup el nu va mai fi nevoit să se împrăștie între aceste ferestre, ci va fi în întregime una și aceeași simțire: întreg viziune, întreg auz, întreg miros, întreg gustare, întreg palpăre a celor până atunci de neatins. Sufletul va putea recunoaște atunci toate sunetele fundamentale ale lucrurilor, toate vibrațiile lor de a fi, precum și rațiunile ce le constituie. Sufletul va recunoaște în propria lumină rațiunile culorii și sunetului, rațiunile fiorului de atingere... Și toate se contrag în cuvânt, iar cuvântul se pierde-n lumină și este el însuși lumină!

ANTONIA: Am senzația stranie că aceste cuvinte au mai fost spuse – cu mult timp în urmă, de cineva aflat în același loc – și-acuma se-ntorc.

CASANDRU: Chiar așa și este. Și cel ce le-a spus a trăit experiența răpirii din trup: el a văzut lucruri pe care ochiul nu are îngăduința să le privească și-a auzit cuvintele nespuse, ce nu se cuvine să fie grăite.

TUDOR: Parc-ar fi vorba de „Trăznetul negru” al lui Golding: invizibil, manifestându-se doar printr-un sunet grav, a cărui ascultare cheamă irezistibil în moarte. Strălucirea neagră fascinează în chip neștiut, iar fascinația ei e mortală. Goethe spusese și el ceva cutremurător: că toate culorile nu sunt altceva decât pătimiri sau suferințe ale luminii.

ANTONIA: Lucia a spus că lumina lunii o doare. Și că durerea aceasta e în același timp fericire. „Rană fericită”, da, chiar așa a spus.

RAFAEL: Sufletul e deci întreg simțire, senzație totală. Vibrație pură, sufletul este menit să se-nalțe-n lumină și să perceapă toate cele ce sunt ale ei – atunci va primi rațiunile sau coerențele luminilor însuflețite. El va-nțelege atunci toate lucrurile și toate ființele chiar în rațiunea lor ființială: va auzi vibrația înfiorată a aceluși cuvânt unic prin care toate cele ce sunt au început ca să fie!

ANTONIA: Știi cum ești tu acum?

RAFAEL: Cum sunt?

ANTONIA: Ca un pictor al nopții...

RAFAEL: Înțelegi de ce vreau să m-apuc de pictură?

ANTONIA: Credeam că o să te văd de acum înainte în fața șevaletului.

RAFAEL: Am să pictez direct în lumină pură. Am să modulez vibrațiile ei până când vor putea fi înțelese și acceptate.

ANTONIA: Am citit undeva că atributele celor cu ascendență lunară sunt noaptea și melancolia. Da, noaptea și melancolia fără sfârșit le sunt constitutive.

RAFAEL: Vibrația de taină a lunii noi o percepem ca pe un suflu sau ca pe ceea ce poartă un cuvânt. Aceasta-i de fapt Poezia: preschimbarea luminii și suferințelor ei în cuvânt. Să preschimbi lumina polarizată a lunii în cuvinte, să transformi ceața tandră și razele ei de sfială în tristeți de argint; să-i percepi paloarea de porțelan, inocența străvăzătoare și-ngândurată, e ca și cum ai simți apropierea unui geniu al morții! Și nu este moartea, ci este iubirea! Este iubire adevărată.

ANTONIA (uimită): Acum ai ajuns să vorbești exact ca Lucia!

RAFAEL: Pentru că simt tot ce trăiește ea, aici și acum.

ANTONIA: Mai rămâne să-mi vorbești acum doar de palatul de cleștar al lunii, de lumina albă ce cheamă morții din așternutul pământului, de fascinația irezistibilă care atrage osemintele argintii ale gândirilor pe căile consacrate ale văzduhului...

CASANDRU (către Rafael): Văd că se preschimbă în poezie tot ce atingi!

RAFAEL: Asta e ceea ce fac de câțiva ani toate nopțile: multiplic în sufletul blues-ului palatele de argint. În ele încap atunci toate osemintele și oasele neodihnite, toate visările și zborurile, toate revărsările gândirilor tremurătoare. Toți morții mei se urcă în lună. Și nu mai văd atunci nici o diferență între cei vii și cei morți, între cei vii și cei pururea vii: indecizii sfâșietoare, inocențe pierdute, disperări mute sau frumuseți persistent deznădăjduitoare, oboseli imense și exasperări lungi, inconștiențe suave și lucidități amare, agonii post-idilice, sentimentele resemnate

ale sfârșelii, tandrețile de nespus ale neantului, toate blândețile priviri ale gândului interzis merg să se înalțe atuncea în moarte. Visul inexorabil ale spiritului, sentimentul exilului și persistența gravă a singurătății se duc să se-nalțe și ele în moarte. Dar nu e moarte: este iubire.

ANTONIA: Parcă Lucia însăși pulsează în tine tristețe (Rafael dă din cap afirmativ). Dar tot nu mi-ai spus ce-ai de gând să faci pentru ea.

RAFAEL: Vezi luna pe geam? Parcă ar sta așezată pe acoperișul casei de vizavi. Lumina ei polarizată pâlpâie din ce în ce mai slab, din ce în ce mai îndepărtată. Am de gând să o înlocuiesc cu o sursă artificială de lumină, peste care voi pune filtre polarioid și filtre cu configurație: voi crea pentru Lucia o strălucire lunară specială – lumina însuflețită a tăinuței dureri...

ANTONIA: Dar toate aceste filtre polarioid și filtre de configurație pe care vrei să le pui peste reflector vor da o lumină falsă, vor genera o lună iluzorie. Luna ta nu este cea adevărată. Vrei s-o salvezi pe Lucia printr-un fals? Printr-o încântare contrafăcută?

RAFAEL: Asta e artă. Iar Arta adevărată este descoperirea unei legături în real. Ceea ce fac eu nu contrazice adevărul că luna este însuflețită, și nici nu se substituie lunii adevărate. Invenția mea nu este un simplu reflector, ci este un aparat mult mai complex, de emisie-recepție a undelor lunare nevăzute. Prin acestea, luna devine prezentă și când nu este... O prezență simțită, la asta mă refer. Arta mea pretinde o încăpere plină de computere de mare viteză și un satelit orbital.

CASANDRU: Ai aranjat la Institut? (Rafael răspunde afirmativ cu o ușoară înclinare a capului)

RAFAEL: N-are nici o importanță dacă lumina polarizată de care are nevoie Lucia ca de aer vine direct de la lună sau printr-un aparat de emisie-recepție cu filtru polaroid în care să-mi modulez către ea și propriile gânduri. Voi crea pentru ea atmosfera de taină a lunii, curcubeiele insesizabile, aureola neagră a luminii ei de argint. Și asta nu-i tot: îmi voi transforma propriile gânduri și sentimente în franje de lumină polarizată. Știu coerența luminii pure și pot să-i răspund în secvențe de raze și unde perfect coerente.

TUDOR: Parcă vrei să iei legătura cu un extraterestru.

RAFAEL: Așa e Lucia acum: extraterestră.

ANTONIA: E undeva între vămi.

RAFAEL: Am descoperit acel limbaj unic al luminii și cred că aș putea să-i pun Luciei întrebarea fundamentală de care ați vorbit voi.

ANTONIA: Dar dacă toate vibrațiile noastre se reduc în cele din urmă la lumină și ajung să-i alcătuiască spectrul, de ce este neapărată nevoie de o lumină polarizată?

RAFAEL: Pentru că aceasta este tocmai regiunea spectrală a simțirii ei: aceasta este frecvența la care e ea sensibilă. Atâta poate ea să perceapă din integralitatea luminii celei nevăzute și doar atât poate ea preschimba în cuvânt. Însă odată ce-o prind, am s-o duc mult mai departe. Voi călători cu ea prin regiuni de neimaginat.

ANTONIA (se uită pe rând la Casandru și Tudor): Vouă cum vi se pare?

CASANDRU: Pe mine m-a convins.

TUDOR: Și pe mine.

RAFAEL: Aparatul meu amplifică semnalele lunii ascunse, vorbește în transparențele lunii de dimineață și în pâlpâirile

lunii îndepărtate, la care adaugă razele polarizate ale propriilor mele gânduri. Strălucirea polară îmi va purta către Lucia gândurile și emoțiile. Și acesta va fi preludiul. Îi voi spune în acest fel disperat ceea ce-n viața reală nu i-am putut spune nicicând.

Rafael se retrage prin dreapta scenei. Va apărea în partea cealaltă, în fața dormitorului Luciei, fiind văzut prin geam cum instalează suportul mobil și instalația aparatului său polaroid. În tot timpul conversației următoare el va fi văzut trebăluind afară, trimițând semnale de diverse intensități luminoase. Lumina aceasta va descoperi noi transparente: să fie ca și cum ar trece prin pereți și prin oameni, conturând siluete până atunci nevăzute. Siluetele încep să se miște ilustrând conversația următoare și mai ales sceneta în ramă despre care se discută aprins. Rafael va schimba de câteva ori direcția aparatului, precum și poziția suportului său, își va verifica laptopul și se va uita la luminița roșie îndepărtată a satelitului.

TUDOR (către Casandru): Cu Rafi atât de determinat și cu Antonia așa fermă încă mai avem o speranță. Lucrurile însă sunt departe de-a fi rezolvate. Ce ne facem cu întrebarea fundamentală?

ANTONIA: Lasă vrăjeala. Dă raportul. Ai făcut ce ți-am spus?

TUDOR: Până în cele mai mici amănunte.

ANTONIA: Și?

TUDOR: Am dat de dracu'.

CASANDRU (către Antonia): Unde l-ai trimis?

ANTONIA: La Mitropolie. Înțeleg din scâncetele lui că premiera a fost un succes!

TUDOR (către Casandru): Am declanșat un infern. O să mă dea afară din facultate!

CASANDRU (către Antonia): Ce-a pățit?

Antonia râde.

CASANDRU: Ce i-ai făcut?

ANTONIA: Și-a pierdut inocența: l-am făcut bărbat.

TUDOR: Aveam de pus în scenă o piesă despre Sfântul Nicolae, mă rog, despre minunile lui, și Antonia i-a schimbat în ultima clipă scenariul. A ieșit cu scandal. Asistența a rămas înmărmurită, îți dai seama? Toate somitățile în frunte cu Mitropolitul au încremenit.

ANTONIA: Perfect. E așa cum dorisem. Am primit confirmarea!

CASANDRU: Confirmarea a ce?

ANTONIA: Confirmarea martiriului – pe de o parte – și a crimei, fărădelegii – de cealaltă. Confirmarea uzurpării monstuoase.

CASANDRU: Explicați-mi și mie mai pe-ndelete, să nu mor prost. Care-i scenariul?

TUDOR: Sfântul Nicolae era Mitropolitul Mirei Likiei, deci personajul era costumat ca un mitropolit. Pe scenă el ridică în picioare oameni trântiți la pământ, mângâie copiii, apoi citește solemn – în fața unui tron – o scrisoare prin care condamnă abuzurile stăpânirii. De pe tron, stăpânitorul face un gest cu sceptrul și câțiva supuși, care ședea la picioarele tronului se reped la el. Unul îmbrăcat în sutană neagră îi dă un pumn în cap și îi doboară mitra episcopală la pământ. Ceilalți, îmbrăcați în halate albe îl înjunghie de mai multe

ori cu niște seringi imense, apoi îl îmbracă în cămașă de forță. Două femei în ținută sumară îl iau râzând și ies de pe scenă cu el după ce se rotesc în cerc de mai multe ori. Un individ ca un broscoi imens se repede la mitra episcopală și și-o pune pe cap. Se închină stăpânului și acela îl atinge cu sceptorul pe umeri ca pe un cavaler.

În lumina aparatului lui Rafael se poate ilustra în fundal acest scenariu (prin diapozitive sau siluete).

CASANDRU: Nu văd nimic scandalos. E o metaforă a comportamentului omenesc din toate timpurile. Care-i faza?

TUDOR: Metafora asta e vie.

ANTONIA: Stai să ți-o spun altfel. Înaintea Mitropolitului de acum Mitropolia era condusă de un om al spiritualității mistice, format și îndrumat de Mari Sfinți ai noștri – foarte modești, foarte discreți – încă necanonizați. În timpul robiei noastre babilonice, atunci când majoritatea oamenilor se străduiau să profite de noua situație și înălțau osanale Conducătorului vremii, acest om ales a îndrăznit să-l dojenească pe „Marele Om” prin două scrisori personale, îndemnându-l să-și vină în fire și să aibă grijă de cei năpăstuiți, de copiii Bisericii. Ăla s-a înfuriat și l-a declarat nebun. În ziua următoare Mitropolitul a fost atras pe stradă într-o ambuscadă: o ambulanță a oprit foarte aproape de trotuar, din ea au coborât doi inși care l-au imobilizat și l-au forțat să intre în mașină. Mitropolitul s-a opus și atunci chiar secretarul Mitropoliei i-a dat un pumn în cap – de l-a lăsat aproape fără suflare. Ambulanța a dispărut la Psihiatrie. Aici Mitropolitul este supus unui tratament de lobotomizare cerebrală: primește droguri și șocuri electrice. În același timp, de prin dulapurile Mitropoliei apar tot felul de femei, mai mult sau mai puțin goale. Nu le-a ajuns că-l asasinau, trebuia să-l mai și compromită! Apoi, oarecând, a venit de sus dispoziția: „Injecția asta să fie ultima!” Și așa a și fost.

CASANDRU: Șocant. De unde știi tu povestea asta?

ANTONIA: Uiți că sunt dintr-o dinastie de preoți? O știi chiar de la unul din consilierii lui. Un om credincios, cu frica lui Dumnezeu. Acum nu mai e acolo.

CASANDRU: Mitropolitul actual este și el complice cu asasinii?

ANTONIA: Nu știi. Oricum, el e marele beneficiar.

CASANDRU: Deci trebuie să existe un fel de convenție tacită.

ANTONIA (către Tudor): Cum a reacționat Mitropolitul?

TUDOR: A paralizat. Unul din consilierii a venit însă special la mine, m-a tras deoparte și mi-a spus printre dinți că o să aibă grijă de mine.

ANTONIA: Care consilier?

TUDOR: Nu-l cunosc.

ANTONIA: Cum arată?

TUDOR: E o figură ștearsă sub toate aspectele. La vreo 50 de ani sau mai mult, fără barbă, cu părul complet alb. Pe stradă nu poartă sutană. Se spune că el e cel care vinde binecuvântări.

CASANDRU: Vinde binecuvântări?

ANTONIA: Ce te miri atâta? Dacă vrei să întreprinzi ceva: să dai concurs pentru un post de preot, să dai admitere la studii universitare sau postuniversitare, să intri pe vreun post în instituție, îți trebuie binecuvântarea scrisă a Mitropolitului. Țsta e cel ce le vinde.

TUDOR: Asta nu se cheamă simonie?

ANTONIA: Caracterele oamenilor au rămas aproape aceleași. Nu-ți amintești cuvântul Sfântului Grigorie de Nazianz din veacul al patrulea? „Cei mai mari dușmani ai Bisericii sunt proprii ei slujitori”.

CASANDRU: Ăștia sunt oameni puternici, extrem de periculoși. Nu te-ai gândit la consecințele actului tău, Antonia? Dacă Tudor va fi dat afară din facultate?

ANTONIA: Mai bine să-și piardă facultatea decât sufletul!

CASANDRU: Și toți prietenii lui, care-au jucat piesa, cu ei ce se va-ntâmpla? Îți dai seama, Antonia, că și-au riscat și își riscă viața? Ția nu uită și nu iartă!

ANTONIA (către Tudor): Regreți ceva, Tudor?

TUDOR: Nu regret nimic, Antonia. Dimpotrivă, îți sunt recunoscător. M-am simțit ca un arhanghel al judecății ultime. A meritat, zău că a meritat. Când le-am văzut mutrele uluite...

ANTONIA: Tu vei avea destinul lui Ioan, și toți ai tăi – care sunt cu tine...

TUDOR: Cu toții suntem sub semnul Botezătorului. Și e mai bine așa.

CASANDRU: Totuși, Antonia, de ce-ai făcut toate astea? Numai pentru o nenorocită de confirmare? Pentru asta ne pui în pericol pe toți?

ANTONIA: O fac pentru Lucia.

CASANDRU: Nu era vorba să căutați un părinte duhovnicesc – un suflet ales – care s-o ajute?

ANTONIA: Crede-mă, asta era singura cale. Nu l-am putut găsi nicidecum pe Părintele. Parc-a intrat în pământ. S-a ascuns în smerenie. Este de neajuns. Acum însă ne va găsi el pe noi!

CASANDRU: Îți dai seama că te-ai folosit de noi toți?

TUDOR: Nu suntem noi prietenii Luciei? Numai pe noi ne are.

ANTONIA: Toți pentru unu și unul pentru toți.

CASANDRU: Aș vrea să cred că ai face și pentru mine același lucru.

ANTONIA: Aș face, fii sigur (îl ia de braț).

CORTINA

Actul II

Decorul

În stânga scenei rămâne dormitorul Luciei în semiobscuritate, cu luna pâlپând ca și cum ar fi vie. În dreapta, în locul living-ului, care a dispărut, este pustiu. În mijlocul pustiiului stă așezat pe un scăunel Pustnicul, iar în fața lui stau așezați pe jos Casandru, Rafael și Tudor și îl ascultă cu atenție. Există o oarecare distanță între cei trei, între care vor evolua personaje – aparițiile. În stânga se vede Lucia pe canapea, cu spatele la public, iluminată de aparatul lui Rafael. Pustnicul pare de aceeași vârstă cu studenții – e un adolescent – însă va vorbi cu blândetea și condescendența unui bătrân – de parcă și-ar fi păstrat tinerețea timpurilor imemoriale. Din podea ies aburi.

CASANDRU: Nu v-am văzut când ați apărut.

PUSTNICUL: Oamenii spun că sunt invizibil.

CASANDRU: Și sunteți, cu-adevărat?

PUSTNICUL: Oamenii cu adevărat invizibili sunt cei ascunși în smerenie.

RAFAEL: Se poate așa ceva?

PUSTNICUL: Nu vorbi niciodată neîntrebat, nu te așeza în fața oamenilor, treci printre ei ca o umbră; trăiește ca un străin față de propriul tău suflet și ai să vezi că nimeni n-o să te mai observe!

RAFAEL: Asta ar însemna să nu mă știe nimeni, nimic mai mult.

PUSTNICUL: Trebuie să fii *neștiut de propriul tău suflet!*

RAFAEL: Nu înțeleg.

PUSTNICUL: Acum nici nu se poate. Dar îți va veni timpul.

RAFAEL: Când?

PUSTNICUL: Curând. Foarte curând. Nu uita, Rafael, că noi Îi slujim *Dumnezeului Celui ascuns*.

TUDOR: Părinte, am auzit că este un călugăr lângă Sihăstria cu puterea de a se face chiar invizibil: ar fi găsit un fel de loc de trecere în celălalt univers și intră și iese de-acolo. El vine nevăzut la Liturghia miezului nopții, se-mpărtășește, apoi pleacă la fel de discret.

PUSTNICUL: Locul de trecere în celălalt univers e inima noastră. Cel de care vorbești este doar unul din oamenii cerești ce vin în chip nevăzut la altar, la fel ca și îngerii.

CASANDRU: Dumneavoastră vedeți îngerii?

PUSTNICUL: Vrei să vezi îngerii? – Trăiește tu însuși ca ei.

CASANDRU: Dar cum...

PUSTNICUL: Cerurile sunt deschise. Cine te va opri s-atingi lumea lor? *Neștiut nici de propriul tău suflet*, vei fi pretutindeni; *inexistent*, vei fi atotputernic; *renăscut prin inspirația dumnezeiască*, vei fi necreat – asemenea ei.

TUDOR: N-am mai auzit pe nimenea din Teologie vorbind așa.

PUSTNICUL: Pentru că la Teologie nu se mai face demult Teologie. A face Teologie înseamnă să trăiești după Sfinții Părinți – să practici asceza patristică, să te nevoiești să te eliberezi de patimi ca să primești harul Duhului Sfânt. Și când va veni harul în tine, cu toate energiile dumnezeiești necreate, *el va vorbi*: el va vorbi și tu vei teologhisi. A face Teologie înseamnă să împărtășești celorlalți *propria ta experiență* – luptele spirituale pentru puritate, ispitele și

vedeniile dragostei – și nu să îți ascunzi sterilitatea și lașitatea în spatele unor formule străine.

TUDOR: Nu s-ar putea să veniți Dumneavoastră la Institut să ne predați?

PUSTNICUL: Cea mai bună Școală este pustia.

TUDOR: Atunci nu s-ar putea să venim noi aici?

CASANDRU: Eu unul nu îmi dau seama nici cum ne-am întâlnit acum.

TUDOR: Nici eu nu am văzut cum ați apărut. Erați numai o siluetă transparentă, apoi parcă v-ați umplut deodată cu trup.

PUSTNICUL: Vii la mine călare pe furtună și eu să nu apar?

TUDOR: Antonia vorbea de o provocare.

PUSTNICUL: După tulburarea pe care-ați stârnit-o în Teologie pacea nu va mai fi.

CASANDRU: E chiar așa rău?

PUSTNICUL: Cine-a spus că-i de rău? În lumea noastră e un război spiritual nevăzut care n-a încetat nici o clipă.

TUDOR: Decât o pace înșelătoare, mai bine război pe față!

PUSTNICUL: Ai grijă, acesta poate fi un război cu morți și răniți.

CASANDRU: Am putea să murim?

PUSTNICUL: Dacă nu aveți grijă. Aici trebuie discernământ.

TUDOR: E chiar așa grav?

PUSTNICUL: După ce ai redeschis toate rănilor vechi, suferințe cicatrizate, trădări, neputințe și lașitate, după ce ai declanșat un război necruțător și de anvergură, la ce

te-aștepți? Toate puterile întunericului au fost zguduite. Am văzut de departe Mitropolia și Facultatea învăluite în flăcări negre. Am auzit-o pe prietena voastră strigând la mine în gând. (își îndreaptă privirea spre stânga, unde e dormitorul Luciei. În acest moment în dormitor intră prin stânga Antonia, se așează lângă Lucia și o mângâie pe frunte. O clipă Antonia rămâne cu privirea îndreptată în sus, ca și cum s-ar ruga. Casandru, Rafael și Tudor vor să surprindă unde stă ațintită privirea Pustnicului, se uită către Antonia dar privesc în gol, fără să vadă nimic, apoi se uită unii la alții descumpăniți, se uită scurt la public ridicând din umeri, pentru ca în cele din urmă să se resemneze): E și mai îngrijorată acum, după acel gest nebunesc.

CASANDRU (tresare): Cine? Antonia?

RAFAEL: O vedeți chiar acum?

TUDOR: Aveți dar profetic?

PUSTNICUL (lui Casandru, ignorându-i pe ceilalți doi): Tu o iubești, Casandru!

CASANDRU: Cine? Eu? Pe... nesuferita aia? Aaaa...veți dreptate. Da' cum v-ați dat seama? Aveți dar profetic?

PUSTNICUL: Am un auz foarte fin. Aud cum îți tremură glasul când îi pronunți numele. Îți aud inima.

RAFAEL: Și tu, care făceai pe duru'! N-ai fost în stare să-i spui...

CASANDRU: Las' că nici tu n-ai făcut nimic cu Lucia!

RAFAEL: Da, da' pe tine nu te-a suspectat nimeni de timiditate!

CASANDRU: Și ce dacă? Am să-i spun când mă-ntorc!

PUSTNICUL (apăsând pe primul cuvânt): *Dacă* te vei mai întoarce.

CASANDRU: Ce vreți să spuneți? E cu puțință?

PUSTNICUL: Orice este acum cu puțință.

RAFAEL: Am putea să nu ne mai întoarcem niciunul?

PUSTNICUL: Vă e frică? Dacă vă e frică e bine: înseamnă că veți fi mai atenți. S-ar putea să aveți o șansă.

TUDOR: Credeam că dacă o să ne asistați Dumneavoastră...

PUSTNICUL: Credeai că sunt făcător de minuni? Niciunul dintre fiii sau fiicele oamenilor nu știe căile Cerului.

RAFAEL (panicat): S-ar putea să fie totul pierdut? Să fi fost totul degeaba?

PUSTNICUL: Nu trebuie s-o iei nici așa. Vreau să vă spun numai că nu mă ocup cu răpirile din trup.

CASANDRU: Antonia m-a asigurat că ați avut de multe ori experiențe ale extazului.

PUSTNICUL: Da, am avut și eu, nevrednicul, câteva, însă nu le-am provocat eu: ele nu sunt acte magice, că de-aia le și spunem răpiri. Sunt bunăvoiri dumnezeiești, nu intenții nebunești ale oamenilor.

RAFAEL: Și atunci – dacă nu puteți declanșa ieșirile noastre în întâmpinarea Luciei, pentru ce mai stați de vorbă cu noi?

PUSTNICUL: Vreau să vă văd dispoziția, dăruirea, determinarea. Dacă sunteți determinați cu adevărat, atunci îndurarea lui Dumnezeu vă poate dăruia ceea ce doriți. Vi se va da însă nu ceea ce declarați, ci ceea ce inima voastră vrea cu adevărat! Vă asumați riscul?

CASANDRU: Cam ce-ar putea să se-ntâmple? Ați putea să ne faceți o evaluare a situației?

PUSTNICUL: În cazul cel mai fericit vă veți întoarce cu toții înapoi cu Lucia. În cazul cel mai nefericit...

CASANDRU (îngână): În cazul cel mai nefericit...

PUSTNICUL: ...Vă veți pierde cu toții și n-o veți putea salva nici pe ea.

CASANDRU: Brrrr...

PUSTNICUL: Iar în rest puteți să vă identificați și singuri situațiile intermediare.

CASANDRU: E de rău!

PUSTNICUL: Vreau să înțelegeți bine că nu e o joacă. Vreau să mai înțelegeți că ar putea să treacă zile sau chiar săptămâni întregi și să nu se întâmple nimica. V-am spus, nu sunt magician: bunăvoirile dumnezeiești pot să coboare sau nu.

CASANDRU: Avem timp? De cât mai timp dispunem, Părinte?

PUSTNICUL: Mulțumită invenției lui Rafael, dispunem de un timp aproape nelimitat.

RAFAEL: Știți și de asta, Părinte?

PUSTNICUL: Știu, și sunt întru totul de acord. Altfel era condamnată: două săptămâni nu ajung. Însă trebuie să înțelegi, Rafael, că atunci când ai să ajungi lângă ea lumina aceea polarizată pe care ai modulată-o în aparatul tău va trebui să iasă de data asta direct din ochii tăi. Din sufletul tău.

RAFAEL: Vreți să spuneți că trebuie să anticipăm încă de pe acum starea aceea de la Judecata din urmă?

PUSTNICUL: Trebuie să comunicați nemijlocit în lumină, măcar în momentul întâlnirii! Altfel nu te va recunoaște. Nu va ști cine ești. Nu va veni după tine. După aceea veți putea să vă vorbiți și-n cuvinte. Cât vreți. Atunci însă nu.

RAFAEL: Dar oare voi fi capabil de asta?

PUSTNICUL: Văd deja în inima ta *cuvintele de argint*. Totul este ca *tu* să le simți. Ești gata să suporti consecințele îndrăznelii tale?

RAFAEL: Sunt gata!

PUSTNICUL (privindu-l pe Casandru în ochi): Tu?

CASANDRU (calm): Antonia nu mi-ar ierta-o niciodată. Sunt gata!

PUSTNICUL (privindu-l de data aceasta pe Tudor): Tu?

TUDOR (cu hotărâre): Mi-am distrus toate punțile de întoarcere. Nu mai e drum de-ntors.

PUSTNICUL: Mai rămâne să vorbim de confruntările pe care s-ar putea să le pătimiți. Vă reamintesc faptul că niciunul din voi nu e pregătit pentru ceea ce va urma. Ar fi nevoie de ani și ani de pregătire supravegheată, dar e evident că asta nu intră în discuție.

CASANDRU: Părinte, pot să vă-ntreb ceva? Nu are nici o legătură cu subiectul... Sau are? Oricum, nu pot să mi-l scot din minte.

PUSTNICUL: Vrei să ne povestești vedenia?

CASANDRU: Da' de unde știți...?

PUSTNICUL: Spune-o. Uneori, chiar dacă nu are nici o legătură cu ceea ce vom pătimi, e bine să-mparți povara. Altminteri adevărul poate să fie insuportabil. Te ascultăm.

CASANDRU: E... ca o scenografie... nu știu dacă e propriu-zis o vedenie... se făcea că un episcop în alb traversează încărcat de dureri și amărăciune un oraș în ruină... el se roagă întunecat pentru martiri, ale căror cadavre zac peste tot. Ajunge la un moment dat în vârful unui munte – sau

unui deal – ca să îngenunchieze și să se roage la poalele unei cruci. Este urmat de un alai la fel de tăcut: episcopi și preoți, călugări și călugărițe în negru... Nu apucă însă să sărute picioarele crucii când este secerat de o rafală de gloanțe... va cădea la pământ împreună cu toți însoțitorii lui – episcopi și preoți, monahi și călugărițe... Nu-mi iese deloc din minte imaginea asta, Părinte! Am toate în mine, cu toate culorile, cu toate detaliile, am sunetele, tăcerea, și nu pot uita nici un pic! Este aievea?

PUSTNICUL (se ridică de pe scăunel, se aplecă în fața lui Casandru, îi ia capul în mâini și-l privește în ochi): Copilul meu, nu trebuie să te mai tulburi de asta! (Imperativ): Ai înțeles?

CASANDRU (oftează): Da, Părinte.

PUSTNICUL (se ridică și se întoarce la locul său inițial; îi privește pe toți): Cu adevărat vă spun, sunt extrem de puțini oameni de pe pământ care l-au văzut pe Patriarhul Alb!

TUDOR: Cine e Patriarhul Alb?

PUSTNICUL (se ridică și se apropie de public): Încă n-a venit timpul său!

CASANDRU: Și când va veni?

PUSTNICUL: Nu mult după ce piesa noastră se va sfârși. Atunci când amintirea ei va-ncepe să ardă (face un gest cu mâna dreaptă spre public – ca și cum l-ar cuprinde; privește publicul): și vor ajunge să își aplece frunțile în fața Patriarhului Alb o mare parte din cei ce privesc viețile noastre de fum!

CASANDRU (privind mirat către public): Nu văd pe nimeni, Părinte.

PUSTNICUL (către Casandru): Știi că ești un ales, nu-i așa?

CASANDRU: Îmi dau seama că e ceva cu mine, dar nu știu ce...

TUDOR: Pentru ce e ales Casandru, Părinte?

PUSTNICUL: E *un ales al suferinței*. Și tu ești ales, și Rafael, și alții câțiva... Suferința v-a ales... și nu-i altă cale în lume decât suferința. Lumea aceasta atât de mânjită (face un semn larg cu mâna) nu mai poate fi răscumpărată decât prin suferința celor nevinovați! Doar prin sângele copiilor. Numai așa va fi cu puțință o nouă Renaștere!

RAFAEL: Eu văd deja acea lumină, Părinte: pe măsură ce se întunecă atmosfera și noaptea se lasă pe lume, văd luminițe albe cum cresc în suflete și devin tot mai mari și mai mari, până ce invadează întreg Universul! Dincolo de toți anii durerii ce va veni, eu văd deja Învierea...

PUSTNICUL (trist): Tu ești deja pierdut, copilul meu! Cu tine a și început...

TUDOR: Vremea este aproape...

PUSTNICUL: Arzi de nerăbdare, nu-i așa?

TUDOR (însuflețit): Ard... Asta e sigur: ard!

PUSTNICUL: Ușurel, ușurel. Tu vrei să incendiezi Universul!

TUDOR: Ce vreți să spuneți?

PUSTNICUL: Lumea aceasta e scufundată-n ipocrizie. Toți vor să pară ceea ce nu sunt. Lumea aceasta nu suportă adevărul. N-ai văzut, Tudor? Cu piesa voastră s-au zguduit temeliile. S-au tulburat căpeteniile, s-a-nfricoșat întunericul. Gândește-te: dacă s-ar găsi cineva care să rostească *tot adevărul*, stihiiile lumii s-ar prăbuși cu zgomot, cerul ar arde ca pergamentul, temeliile lumii ar fi dezgolate. S-ar dezgoli izvoarele apelor iar sus în cer cerurile aripilor. Adevărul

înseamnă putere. Dacă ai putea rosti acest cuvânt al adevărului care să ardă totul în jur și care să pârljească viețile omenești, l-ai rosti? Cu riscul de a anihila lumea – ai spune acest cuvânt?

TUDOR: Mi-l puteți da? Chiar acum? *Tot adevărul?*

PUSTNICUL: Tu cât adevăr poți să suportți?

TUDOR: Tot, absolut tot! Mi-e sete de adevăr. Da. Și l-aș rosti negreșit. L-aș pronunța solemn, răspicat, în toate silabele sângelui, chiar dac-ar trebui să piară toată lumea printr-însul! Lumea aceasta trebuie să audă sunetul, chiar dacă e ultimul ei sunet! Gata cu compromisurile, gata cu prejudecățile și părerea de sine, gata cu conveniențele, gata cu politețea și lașitățile ascunse în spatele zâmbetelor umil-binevoitoare! Lumea aceasta trebuie să ardă.

PUSTNICUL (încercând să destindă atmosfera): Nu te mulțumești că ai dat foc la Mitropolie?

TUDOR (mai potolit): Câțiva de-acolo e clar că nu vor mai putea dormi noaptea!

PUSTNICUL: Nu vor mai putea dormi noaptea? Trei sferturi din spectatori tăi au făcut criză de nervi.

TUDOR: Impostorii!

PUSTNICUL: Ai grijă, Tudor, să nu-i urăști! Să nu urăști niciodată pe nimeni, altfel vei deveni ca ei. Omul e dragoste. Omul e dragoste pentru că e dumnezeiască suflare. Omul este nemuritor pentru că este suflarea lui Dumnezeu. Și dacă nu mai iubești, cazi din suflarea dumnezeiască!

TUDOR: Ce să fac?

PUSTNICUL: Cum crezi că putem noi zbura prin sufletele viilor și morților, prin raiuri și vise, prin idealuri și iaduri altfel decât prin dragoste? Aceste fapte par acum incredibile,

enorm de îndepărtate, pentru că oamenii au îndrăznit să-și introducă propriile rânduieli în rânduielile Duhului. Și așa, din ce în ce mai mulți dintre ei au început să creadă de capul lor, așa, fără nici o noimă. Și din această cauză rânduielile cerești s-au făcut pământești, cele spirituale s-au făcut păgâne și materiale. Până și dragostea – imaterială prin însăși natura ei – a devenit cupiditate și poftă de posesiune și manipulare!

TUDOR: Cum să fac să am dragoste? Și mai ales față de așa oameni...

PUSTNICUL: Uită-te la ei așa cum i-a văzut Dumnezeu mai înainte să îi creeze: ca ființe de lumină. Uită-te apoi la sfârșitul lor pământesc, la lutul cel mizerabil.

TUDOR: Cum?

PUSTNICUL: Ce-ai face dacă ți-aș spune că Mitropolitul pe care l-ai înfruntat astăzi se va mântui?

TUDOR: Se va mântui?!

CASANDRU: „Prințul”? Omul tuturor compromisurilor, stăpânul necontestat al tuturor șopârlelor și șerpilor înțelegători?

PUSTNICUL (uitându-se la Casandru cu severitate): Casandru! (către Tudor): Cum ai reacționa dacă ți-aș spune că Mitropolitul pe care îl vezi acum ca pe un adversar va face comoție cerebrală și va avea un an întreg de canon de pocăință? Anul neputinței va fi anul în care se va răscumpăra și în care, cu ceva ajutor de sus, va fi mântuit.

TUDOR: Ce ajutor?

PUSTNICUL: Un mare sfânt al neamului, care l-a ajutat și pe Mitropolitul ucis în Psihiatrie, și care-l va lua și pe-

acesta, cu dragoste și cu durere, sub aripa rugăciunii sale mântuitoare.

TUDOR: Toate am să le privesc și eu –de-acum înainte – cu dragoste și durere. Promit.

CASANDRU: Deci toate binefacerile vieții ne vin prin moarte? Numai pe marginea morții putem deveni cu-adevărat oameni? Mai înainte nu?

PUSTNICUL: Trebuie să ai în minte un singur lucru. Vocația ta este aceea de *a muri în Dumnezeu*: atunci când se va întâmpla asta vei fi purtat de o putere străină naturii tale, uluitoare, care te va copleși în bucurie, și vei simți dulceața unei încredințări cerești țâșnind neașteptat dinlăuntru tău; atunci vei ierta totul, vei iubi toate și pe toți; o salvare cu care să poți să străbați Universurile.

TUDOR: Părinte, cine e Sfântul din cer care-i ajută pe cei doi Mitropoliți? Este cunoscut? Este canonizat?

PUSTNICUL: Nu, nu este canonizat încă, deși poporul îl recunoaște ca Sfânt...

CASANDRU: Am înțeles că există o pleiadă întreagă de Sfinți nenumiți, care au pătimit în ultimii ani: martiri, oameni care nu au făcut compromisuri preferând mai bine să piară! De ce nu sunt canonizați acești oameni? Am avea cu cine ne mândri. Ar avea cine ne mântui.

TUDOR: Și cine, mă rog, să-i canonizeze? Călăii lor? Proprii lor tortionari? Proprii lor delatori? Cei ce i-au batjocorit și i-au chinuit pentru ca apoi să caute să profite de numele lor? Dacă s-ar deschide – prin absurd – procesul canonizării Sfinților veacului nostru, atunci ar trebui să se facă publice contribuțiile clericilor contemporani cu ei – orăștia mai sunt în viață, și nu numai atâta, ci și în funcții înalte bine mersi!

PUSTNICUL: Iar te-ai pornit, Tudor. Ai grijă, ești prea vehement. Canonizarea lor este misiunea generației voastre, însă – te previn – aflarea adevărului va declanșa noi martirii, noi morți...

TUDOR: Da, Părinte, da' am așteptat prea mult, am așteptat ani de zile cu râvnă și umilință ca acești oameni ai compromisului, acești oameni ai lașității sau vanității agresive să se căiască! Am crezut cu atâta naivitate că în vremea libertății cuvântului aceste ființe nevolnice se vor așeza în genunchi și vor redeveni oameni! Am crezut într-o metanie universală, într-o schimbare a minții și inimii generalizată. Dar nu. Singurul regret al acestor oameni este că n-a rămas ascuns adevărul vieții lor de nimic!

PUSTNICUL: Ai grijă, Tudor: dacă acești oameni vor afla că le cunoști secretul, te vor ucide. Nu s-au dat în lături de la nimic atunci, nu se vor da în lături de la nimic nici acum. Vor face orice ca să-și păstreze privilegiile.

TUDOR: Știu asta. Nu-mi pasă. Am scris deja tot adevărul – în cele mai mici detalii – și am mai multe exemplare ascunse. Nu ne pot ucide pe toți. Iar adevărul nu poate fi ucis niciodată.

PUSTNICUL: Un singur lucru mai trebuie.

TUDOR: Care?

PUSTNICUL: Să-i privești cu durere și dragoste.

TUDOR: Offf!

PUSTNICUL: Atunci să le-aștepți până-n ultima clipă întoarcerea, lacrima, penitența.

TUDOR: Dar ei au toate puterile, toate funcțiile, fac trafic cu admiterea în Teologie, se joacă cu vocațiile oamenilor, au zâmbete și îngăduințe contrafăcute! Cum să se-ntoarcă?

PUSTNICUL: Da, aici ai dreptate, dar nu întru-totul. Au toate puterile, într-adevăr, *mai puțin puterea de a iubi!* Numai aici le putem fi superiori. Altundeva nu.

CASANDRU: Și totuși, care e calea? Ar trebui să gândim și să trăim supranatural.

PUSTNICUL: Gândește-te că mârșăvia, prăpădul și năruirea pot fi unelte perfecte ale sfințeniei! Cel ce suportă toate acestea, cel care vede *urâciunea pustuirii în locul cel sfânt*, după cum zice Daniel, adică impostura tronând în altar, cel care suferă de suferința oamenilor năpăstuiți și și-o face cu totul a sa, este deja pe calea darului. Este destul ca tu să iei hotărârea și toate cele ce îți lipsesc să vină de sus!

TUDOR: Părinte, ați vorbit mai înainte de-un Sfânt... Cum am putea să-l cunoaștem? Adică, am putea să-l simțim, să-l chemăm și să vină aproape, să ne ia și pe noi în dragostea lui dumnezeiască?

PUSTNICUL: Ați putea să-l cunoașteți aieveja, desigur... Gândiți-vă cum ne-am întâlnit noi!

CASANDRU: Cum ne-am întâlnit noi, Părinte?

PUSTNICUL: Noi *ne-am iubit mai înainte de-a ne cunoaște*. Iubirea e cea care a premers întâlnirii noastre. Așa va fi și cu el.

CASANDRU: Cum se va-ntâmpla practic?

PUSTNICUL: Iubiți-l și el va afla imediat. Iubirea va face tot restul.

RAFAEL: Ar putea s-o ajute pe Lucia?

PUSTNICUL: Aici e de mai mult ajutor iubirea ta pentru ea. Și iubirea mamei ei pentru ea.

RAFAEL: Mama ei nu va ști niciodată.

PUSTNICUL: Atunci nu mai rămâi decât tu.

CASANDRU: E cu noi!

PUSTNICUL (imperturbabil): Va trebui să dai de la tine, din sufletul tău, ceea ce ei îți lipsește.

RAFAEL: Îi lipsește ceva? Ce-i lipsește?

PUSTNICUL: Îți spun pe față, că eu nu menajez pe nimeni. Ești gata să-i porți adevărul, oricât de crud ar fi el?

RAFAEL: Sunt gata.

PUSTNICUL: Anxietatea și neurastenia pe care le-ncearcă acuma sunt consecințele necredinței în dumnezeiasca purtare de grijă – pe de o parte – și ale iubirii egoiste de trup.

RAFAEL: Dar cum...

PUSTNICUL: Nu te grăbi cu concluziile. Cele pe care ți le-am spus acuma sunt *gânduri dumnezeiești*.

RAFAEL: O iubesc, Părinte, și aș iubi-o chiar dac-ar fi păgână și senzuală în chip absolut!

PUSTNICUL: Ei, n-am spus chiar așa. Vreau să îți spun să fii gata să-i dai de la tine un pic de credință și-un pic de lumină – atât cât va fi nevoie să iasă din melancolie și senzualitate.

RAFAEL: E cu putință, Părinte? O clipă lucrurile par imposibile, apoi le faceți să-mi pară extrem de ușoare...

PUSTNICUL: Lucrurile sunt *simultan* imposibile și extrem de ușoare. Totul e să le faci să asculte de tine. Ceea ce vreau să-ți spun e că *altcineva* trebuie să poarte în numele ei credința și imaterialitatea. Și acela ești tu. Altfel nu-și va mai părăsi starea.

RAFAEL: Ce trebuie să fac? Ce-mi este îngăduit să sper?

PUSTNICUL: Și tu și ea, voi toți aveți fantezie imensă. Este un avantaj al creatorilor, dar poate fi și o capcană mortală. Duhurile din vămile întunecate ale văzduhului de sub cer, cu care o să vă confrunțați, nu au trupuri, însă iau energie din patimile oamenilor: din această energie își configurează forme și trupuri seducătoare ca să vă înșele. Orice vă va apărea înaintea, nu vă încredeți, nu vă grăbiți să admirați, ispitiți arătarea. Căutați să-i simțiți inima. Amintiți-vă că duhurile înșelăciunii pot lua orice chip – al celor dragi, al sfinților chiar – însă lumina lor este rece – ele nu vor putea simula niciodată smerenia, iubirea, tăcerile rugăciunii... Aici trebuie să le cercetați.

CASANDRU: Iau un fel de corp-dorință?

PUSTNICUL: Își proiectează-nafară un fel de părere de sine, ca și noi, oamenii, dar mult mai puternică.

TUDOR: Ne poate pierde setea de imaginar?

PUSTNICUL: Vă poate pierde. Nu vă duceți acolo pentru creație artistică, ci pentru luptă. Luptați pentru un suflet viu, nu pentru o capodoperă!

RAFAEL: Știi deja cum să comunic cu Lucia, am aflat și de fantasmale de care trebuie să mă feresc. Dar care e întrebarea fundamentală capabilă să o-ntoarcă la viața dintâi?

PUSTNICUL: *Felul în care cineva își susține adevărul dă mărturie de însăși natura adevărului.* Substanța adevărului e una cu calea! Întrebarea fundamentală va depinde ființial de modul în care i-o pui! La vremea vremii vei ști ce să-i spui Luciei. Nu te teme de necunoscutul din tine. Să te temi doar de necunoscutul din ea.

TUDOR: Când o să ne mai vedem ca să putem sta de vorbă?

PUSTNICUL: De acum înainte să nu mă mai căutați.

TUDOR: De ce, Părinte?

PUSTNICUL: Pentru că sunt mort.

Scena se întunecă progresiv pentru ca în câteva secunde să fie complet cufundată în întuneric.

Scena se luminează treptat, însă rămâne într-o semiobscuritate cenușie, crepusculară: pe acest fond se vor proiecta imagini-diapozitive sau în power-point. Pustnicul a dispărut. Casandru, Tudor și Rafael stau așezați în aceleași poziții, ținându-și genunchii cu mâinile și cu fruntea aplecată pe genunchi. Casandru se ridică încet. Ezită, pare să se dezmeticească greu, încearcă să-și dea seama în ce loc a nimerit. Nu-i vede pe ceilalți doi. Se uită fix într-un anume loc: de acolo apare pe scenă Magicianul. Acesta poartă pantaloni de epocă mulați pe picior, un picior roșu, unu albastru, are o tunică strălucitoare, scufie cu ciucuri și baghetă-sceptru de rege-mag.

MAGICIANUL: Bine-ai venit în lumea Aleșilor! Cum este să știi că aparții unei elite? Foarte puțini dintre pământeni ajung până aici: majoritatea nici nu știu că locul ăsta există...

CASANDRU: Mă iertați... dar cine sunteți Dumneavoastră? Cine... cine sunt eu?

MAGICIANUL: Asta tu să-mi spui: cine vrei să fii? Spune-mi doar cine și ce vrei să fii și vei fi!

CASANDRU: Nu înțeleg...

MAGICIANUL: Eu sunt începutul și sfârșitul, alfa și omega distracției! Marele scamator al creației și totodată marele ei hohot de râs. Sunt Părintele astrologiei și alchimiei

sublunare, inspiratorul fizicii nucleare, marele seducător. Sunt Părintele de necontestat al bombei nucleare și în afara domeniului meu intim călăresc pe ea (este proiectat un desen cu un laborator de alchimie din vechime, apoi diverse simboluri alchimice ale transmutației, după care sunt proiectate fotografii cu un laborator modern în care savanți preocupați ating bomba nucleară...) Sunt Părintele psihanalizei (se văd desene cu oameni sub disecție). Admir de multă vreme cercetările și ideile tale, nu-ți mai lipsește nimic – decât eu. Sunt Marele Maestru al cunoașterilor oculte (apare pentagrama între lumânări), gata să te inițiez în tainele de sub cer...

CASANDRU: Cum adică „Părintele psihanalizei”? Singurul Părinte al psihologiei analitice e Carl Gustav Jung, nimeni altul!

MAGICIANUL: Eh, nu le lua și tu ad litteram. Da, știu demult cu câtă râvnă și consacrare ai studiat lucrările lui: te-am urmărit îndeaproape. Îmi place râvna ta. Ador ambițioșii! (își scoate mult limba și-și linge buzele cu ostentație) Îți spun încă o dată: eu sunt inspiratorul lui, tutorele din umbră!

CASANDRU: Nu-mi vine să cred...

MAGICIANUL: Ufff, că n-am parte decât de sceptici! (ca pentru sine): acum cinci sute de ani era mult mai ușor: modernii aștia îl pun sub semnul îndoielii până și pe dracul! (către Casandru, patern): Ascultă băiete și-nvață: sunt sigur că-i știi pe dinafară caietele. Îți amintești de casa parohială din apropierea castelului Laufen, în spatele căruia tânărul Jung a descoperit templul subteran? (apare proiecția unui castel elvețian, apoi poarta de intrare într-un mormânt subteran, apoi pietre megalitice) Eu i-am oferit iluminarea! Eu sunt cel ce l-am condus către vedenie. Așa că dacă vrei

să-i scrii vreodată biografia, te ajut negreșit. Cunosco toate detaliile, toate secretele.

CASANDRU: Care iluminare? Ce vedenie? Visul acela ridicol, de care i-a fost rușine pe urmă? Îmi amintesc de o catabasă: o coborâre inițiativă pe trepte de piatră în tenebre – intrare ce promitea atât de mult – și care s-a oprit în fața unui tron împărătesc: iar pe tronul împărătesc – oroare – ședea un falus imens, viu, alcătuit dintr-o piele ca de reptilă și din carne fremătătoare, care avea în vârf un ochi imens. Iar ochiul privea în sus.

MAGICIANUL: Ei, vezi? Privea în sus. Asta-i iluminarea, că toate se-nalță prin acest zeu subteran. Erosul și Moartea conduc lumea: din vremurile imemorabile și până acum totul a rămas neschimbat. Și eu o conduc spre marele ei ideal.

CASANDRU: ...Marele ei ideal?

MAGICIANUL: Închipuiește-ți o mulțime imensă frenetică de bărbați și femei în jurul unui templu pătrat masturbându-se până la epuizare totală.

CASANDRU: Dar este grotesc...

MAGICIANUL: A, bine, tu ești mai subțire. S-o luăm mai subtil. Închipuiește-ți că unii, Aleșii, folosesc forme mult mai evoluate de *autoerotism* – cultura de pildă – mă rog, cert este că oamenii nu se pot iubi decât pe ei înșiși, iar eu îi ajut s-o facă frumos. Vorba lui Wilde: „Iubirea de sine reprezintă începutul unei idile ce va dura toată viața”.

CASANDRU: Mă iertați, dar sunteți atât de fascinant și de respingător! În unul și-același timp.

MAGICIANUL: Începi să-ți dai seama de natura mea intimă?

CASANDRU: Cine sunteți Dumneavoastră de fapt?

MAGICIANUL: Eu sunt Piticu'!

CASANDRU: Cineee?

MAGICIANUL: Tânărul Jung mi-a făcut odinioară o replică...

CASANDRU (iluminat): Omulețul! Omulețul cioplit din lemn, stăpânind o piatră miraculoasă...

MAGICIANUL: ...O piatră mare și netedă, pictată astfel încât să fie împărțită în parte superioară și parte inferioară...

CASANDRU: Piatra Rinului!

MAGICIANUL: Și a ascuns omulețul în podul casei, ca să primească din când în când cocoloașele de hârtie cu tainele lui inițiatice! Iar mai târziu mi-a făcut statuie în grădina din Kuesnacht. Acum mă recunoști? Eu sunt „Atmavictu” – „Suflarea vieții”, impulsul universal creator. Uite, încă mai păstrez cocoloașele Tânărului Jung. Eu am adevărata lui bibliotecă. Și-ți spun că tainele pe care le-a scris el acolo odinioară se schimbă tot timpul – pe măsură ce spiritul său progresează! Vrei să le vezi? (le scoate din buzunare și cocoloașele se împrăștie la întâmplare pe jos) Vrei să le citești? Sunt ale tale.

CASANDRU (în patru labe, se repede la ele; le desface și le citește cu nesăț): Extraordinar! Fantastic! Asta ar revoluționa psihanaliza. Ar lumina cultura cu o flacără nouă... Pot să le copiez? (caută o hârtie în buzunar, pe care se apucă să transcrie de pe cocoloașe).

MAGICIANUL: Nu e nevoie. Poți să le păstrezi tu. Eu m-am plictisit de ele. Dacă vrei, te fac celebru. Am să-ți dau Piatra Cabirilor. Am să te inițiez în tainele magiei erotice și atunci vei putea să fii asemenea mie: vei putea să manipulezi toată lumea, după bunul tău plac. Magia erotică îți va satisface toate capriciile: lumea va fi la picioarele tale.

CASANDRU: Da' ce are erosul cu magia?

MAGICIANUL: Toată magia este erotică. Asta a descoperit-o – cu modesta mea contribuție – Giordano Bruno.

CASANDRU: Am citit „De vinculis in genere”, da' ce-are asta a face...?

MAGICIANUL: Sunt legăturile Erosului. Iar teoria este aceasta: oamenii pot fi manipulați prin tot ceea ce îi atrage. Iar atracția e Erosul, în sensul cel mai larg: unii sunt atrași de patima dominației, alții de lăcomie, sau de curvie, unii se lasă pradă invidiei, nesuportând să-i vadă pe ceilalți fericiți...

CASANDRU: Erosul este cel mai important instrument de manipulare...

MAGICIANUL: Te-ai prins. Ei, și băiatu' ăla vorbea despre mine. Eu sunt Marele Manipulator. Teoria Marelui Manipulator mi-e dedicată mie.

CASANDRU: Și totuși, cine sunteți?

MAGICIANUL: Eu sunt cel ce deține controlul.

CASANDRU: Dar cum vă numiți cu adevărat?

MAGICIANUL: Am multe nume, nu le mai țin minte nici eu pe toate. Aici, între Nekya și Hiperboreea, sunt cunoscut drept Apollo.

CASANDRU: Apollo?!!

MAGICIANUL: Am multe forme. De ce n-aș purta-o și pe aceea a bărbatului absolut? Dacă vrei, îți dau și ție. Imaginează-ți, să te admire bărbații și când le furi femeile!

CASANDRU: Încercați să mă manipulați?

MAGICIANUL: Nu, dragă, am prea mare respect pentru tine. Era o simplă ofertă promoțională. Ce vrei, și dracu' mai face marketing.

CASANDRU: Vă folosiți de propria mea fantezie. Îmi sondați fantasmemele, îmi puneți în cumpănă dorințele... Parcă trasați niște desene pe apă: linii inconsistente care se unesc sau se întretaie, de nu mai pot să vă urmăresc...

MAGICIANUL: Dar mă urmezi cu atenția oriunde te duc eu – ceea ce-nseamnă că te lași deja manipulat de curiozitate. Te duc acolo unde vreau eu, vezi? folosindu-mă de tot ceea ce te atrage. De Eros și de fantezia ta.

CASANDRU: Totuși, cum reușiți să vă insinuați în libertatea oamenilor?

MAGICIANUL: Ei vezi? Știam eu că vom vorbi aceeași limbă. Asta e Marea Artă: Magia erotică nu are alt scop decât acela de a permite unui manipulator să controleze indivizi sau mulțimi, să-i conducă pe oameni acolo unde dorește. Presupoziția fundamentală a Magiei erotice – așa cum am stabilit deja – este aceea că există un mare instrument de manipulare și acesta e Erosul. Însă aici nu este vorba de Eros ca iubire senzuală, ci despre Eros în general, adică *tot ceea ce iubim*, de la plăcerea fizică până la iubirea de arginți și patima de dominație. Chiar și plăcerea de a face rău ține de acest Eros și poate fi folosită ca instrument de manipulare! Eu sunt de obicei foarte atent la ceea ce își doresc oamenii și de aceea reușesc să îi duc acolo unde vreau eu doar presărând de-a lungul destinului lor, din loc în loc, imagini ale dorințelor lor celor mai intime. Și ei, nărozii, aleg ceea ce vreau eu să alegă, nu ceea ce le-ar fi folosit efectiv, crezându-se liberi și îngâmându-se de fapt cu nevăzuta sclavie... Te previn însă – dacă vrei să-mi înveți Arta, că tu însuși trebuie să rămâi imun – perfect nesimțitor

– față de fantasmеle pe care le insinuezi în viața nărozilor: altfel ajungi tu victimă – și cazi în autoerotism.

CASANDRU: Vreți să spuneți că libido-ul e cel ce domină viața secretă a sufletelor?

MAGICIANUL: Știu că e greu de crezut, dar am și acest mare merit, că sunt Părintele spiritual al libidinoșilor. Totul e poftă. Până și moartea. Iar abuzul de poftă mă-nduioșează până la lacrimi! Îmi plac pofticioșii (își țuguie buzele): „Lugu-lugu, purceluș. Libi-libi...”

CASANDRU: Știți și de „Papinuță”? Da’ cum...

MAGICIANUL: Eh, ăla era prea retardat ca să mă poată sluji... Deși mărturisesc că așa, pentru o clipă, am avut impresia că pătrunde *secretul cumplit al darului*...

CASANDRU: ...”*Secretul cumplit al darului*”?

MAGICIANUL: Da, ăla de care vorbea Tânărul Jung. Ce păcat că oamenii sunt atât de inconsecvenți... Trec prea ușor pe lângă marile revelații. Fii atent: copilandrul a scris, iar eu am dictat (declamă): *În fața ochilor mei uluiți se înalță catedrala și deasupra ei este cerul albastru. Stăpânul cerului șade pe tronul de aur, sus, sus de tot peste lume, iar de sub tron cade deodată peste catedrală un excrement uriaș. Acoperișul nou, colorat în culori vii, al catedralei, se sfărâmă-n bucați, apoi se rup și se desfac cu zgomot pereții cu toate ființele dintre pereți...* Ei, nu e fascinant?

CASANDRU (scârbit): Este... abominabil! Țsta e marele Dumneavoastră secret?

MAGICIANUL: Țți dai seama ce credință suntem pe cale să le pregătim oamenilor? Tu ești un vizionar... așa, aproape ca mine.

CASANDRU (revoltat): Nu, nu sunt ca Dumneavoastră. Acum știi cine sunteți. Cum să vă spun: *urâciunea pustiirii, răutatea cea veche, înșelăciunea cea întunecată?*

MAGICIANUL: Mă flatezi, mă flatezi...

CASANDRU: Mephisto!

MAGICIANUL: Neo! Noul meu Faust!

CASANDRU: Cine? Eu?

MAGICIANUL: Bine, nu acela: ăla era un ușuratic și un senzual, un nesăbuit flușturistic gata să-nșele pe oricine și mai ales pe sine... În schimb, Mephisto... hm... ăsta da. Știi că Tânărul Jung l-a considerat ani de zile pe Goethe profet?

CASANDRU: A fost și Goethe pe-aici?

MAGICIANUL: Numai în trecere. (flegmatic): N-am putut să-l reținem prea mult...

CASANDRU (ca trezit dintr-un vis): În schimb, pe mine ați reușit să mă rețineți destul de mult.

MAGICIANUL: Te-nșeli. Nu te-am reținut deloc. Dimpotrivă, am călătorit împreună cu imaginația oriunde-ai dorit. Și am fi putut merge mult mai departe, dacă nu erai așa încăpățânat. Aici am greșit eu, recunosc. Nu trebuia să-ți pomenesc de chestia cu excrementul...

CASANDRU: „Apocalipsa lui Jung”? Avea dreptate Părintele când a spus că *destinul teologilor noștri este acela de a lupta împotriva propriilor ierarhi...* Că ne așteaptă luptele Adevărului.

MAGICIANUL: Da? Interesant, interesant. Mă rog, cum vrei tu. Nu-mi închipuiam că ești atât de sensibil. Lasă asta acuma. N-o să ne mai pierdem timpul cu chestii triviale, nu-i așa? Uite, ai putea fi asemenea unui zeu păgân și superb, ai putea avea toate arhetipurile femeilor lumii: Spune-mi

numai ce vrei, și vei avea. O vrei pe Elena din Troia – vrei absolutul tainei ei de femeie? O poți avea!

CASANDRU: Nu am nevoie. *Prea mulți au preacurvit cu ea!*

MAGICIANUL: Aha, am înțeles. Atunci poate-o vrei pe Antonia!

Casandru face ochii mari.

MAGICIANUL: Imediat. Ți-o aduc imediat.

Iese din scenă. Înainte să iasă, se întâlnește cu Faustina, care este pe punctul de a intra. Faustina are chipul Antoniei, doar că este vopsită – poate avea o bandă albastră sau neagră peste ochi, lată – de sub sprâncene până peste obraji – și lungă de la o tâmplă până la cealaltă, ca în tradiția păgână celtică, astfel încât ochii ei să pară mult mai adânci. E îmbrăcată în haine de piele multate pe corp, care îi accentuează formele.

MAGICIANUL (cu obidă): Vezi că-i un tâmpit și-un căpos.

FAUSTINA (complice): Lasă că am eu grijă.

Cei doi își lovesc reciproc palma dreaptă, așa cum își predau ștafeta sportivii la intrarea unuia și ieșirea celuilalt de pe teren. Magicianul dispare prin dreapta scenei.

FAUSTINA (se așază lângă Casandru): Ce-avem noi aici, frățioare? (caută să-i evalueze organele genitale)

CASANDRU (uimit): Tu?

FAUSTINA: Nu te-așteptai să mă vezi, nu-i așa?

CASANDRU: Antonia?

FAUSTINA: Dacă vrei tu... Aici însă poți fi oricine. Poți fi orice.

CASANDRU: Tu ce vrei?

FAUSTINA: Mi-ar plăcea să îmi spui Faustina (îl încalecă; el se lasă ușor la pământ; glasul ei devine languros-hipnotizator): Sunt Antonia ta erotică... ești în curs de infectare fantastică... și asta te-ncântă... imaginea mea te pătrunde... spiritul tău îmi devorează imaginea și știu că te hrănești cu mine... mă iei în lobii frontali ai creierului și-ți sunt în tâmpile, mă găzduiești în casa imaginației tale nesățioase... mă răspândesc ușor ca un abur, alung alte fantasme... să poți să le pierzi... să poți să le uiți... rămâi numai cu mine, invadatoarea ta dragă... și mă propag prin toate arterele și prin toate venele; prin toate canalele tale nervoase mă preling eu, prin tot organismul febril; da, ai febră și febra ta sunt tot eu... sunt a ta și tu ești al meu... mă vrei... imaginea mea te exaltă... imaginea mea te excită... mai mult... tot mai mult... sunt cu totul în tine, peste tot, absolut peste tot... Sunt în centrul tău de erecție... așa... onorează-mă... cinstește-mi neasemuit frumusețea... Sunt eu însămi și sunt și sufletul tău: acum tu nu mai exiști deloc, iar eu exist de două ori... cobor, da, cobor... Pătrunde-mă, onorează-mă, sunt frumoasă și sunt una cu tine (Casandru o strânge în brațe cu putere; scena se-ntunecă și apar proiecții cu idile celebre, cu iubiri violente, sărutări dar și conflicte armate, de la Troia la războaiele moderne): Nu! Stai! Oprește-te-odată că mă termini! Fuck you!

Când scena se luminează, Casandru a dispărut.

FAUSTINA (își pipăie maxilarul de parcă ar fi primit pumni, nu săruturi, apoi își verifică membrele, pântecul...): Era cât pe-acî s-o mierlesc! (privește la public): Da' ce, ați mai văzut drac mort? (reflectează): M-a sleit, tâmpitu', și eu trebuia să-l sleiesc pe el. De bună seamă că arăpoaica lui de Antonia-i mai bună ca mine. Cum să mă duc acuma la Tangalachi și ce să-i spun? Așa șifonată nu m-am mai simțit

niciodată. O să cad în depresie (se uită la public interogativ): Ar trebui să consult un psiholog (apoi, ca și cum și-ar fi amintit brusc): Ah, nu! (dă cu mâna, s-alunge gândul urât). Să-mi trag numai un pic sufletul.

Faustina se îndreaptă către Tudor. Mimează același joc al seducției. Tudor o privește în ochi. Faustina se-aruncă deodată deasupra lui încercând să îl strângă de gât. Glasul ei a devenit răgușit, bărbătesc. Actrița poate face play-back, iar vocea groasă și răgușită să se audă dintr-un difuzor.

FAUSTINA: Cum îndrăznești să mă refuzi, tembelule? De cinci mii de ani nu m-a mai refuzat nici un bărbat! Cum îndrăznești, piticanie? Te omor, mă auzi? Te omor! (îl zgâlțâie): Da' de ce pronunți cuvintele alea în minte? (țipă): Nu pronunța! Taci! Nu! Nici prin gând să nu-ți treacă! De ce gândești? (slăbește strânsoarea și apoi se ridică să fugă): Nu mai spune! Îmi explodează capu'. Nu mai trimite gânduri! Nu mai gândi! Nu gândi! (strigă îndepărtându-se) E Stăpâna voastră, nu e a noastră! (se-nneacă în răgușeală): E blândă cu voi, nu cu noi! Cu noi e crudă! E înfricoșătoare! N-o mai chema, ticălosule! Nuuu maaai făăă... (se-aude tot mai stins) Numele Ei mă arde! Mă arde numele Ei!

Faustina iese din scenă împleticindu-se. Intră Arhiconul, un bărbat îmbrăcat în costum negru. Din pantaloni îi iese o coadă cam groasă de maimuță pe care și-o ține îndoită pe braț. Se mișcă afectat. Își va aranja de câteva ori coafura, va alunga câteva scame imaginare. Ridică mâna pentru salutul sportiv, însă Faustina îi face semnul binecunoscut cu degetul din mijloc ridicat și cu celelalte patru strânse în palmă și iese din scenă. Arhiconul se uită lung după ea.

Tudor își îndoiaie de câteva ori gâtul, să vadă dacă mai e întreg. Se ridică-n picioare. Îl vede pe Arhicon. Își

vede de treabă. Arhiconul își linge un deget, apoi își aranjează cu el freza.

ARHICONUL: Ai procedat excelent. Te felicit!

TUDOR (se uită la el): Tu cine... și ce ești?

ARHICONUL: Un Arhicon.

TUDOR (blazat): Aaa.

ARHICONUL: Era bună, păpușa, ăă? (Tudor nu-i răspunde. Își frecționează gâtul și ceafa): Ai procedat corect. Perfect. Ca la carte. Așa trebuie să procedezi și pe mai departe. Cu oricare din arăpoaicele magiei erotice, da, da. Astea sunt în stare să-ți paralizeze centrul nervoși, să nu mai miști nici un mușchi. Ai intuit perfect: mintea nu poate fi oprită. Gândurile sunt libere. Și când *ai intenționat* către ea gândurile alea înfricoșate... ai-ai! Ai spart-o! N-o să-și revină vreo paișpe ani.

TUDOR: Ce vrei?

ARHICONUL: Să te felicit! Să-ți dau cununa. Premiul de excelență. Laurii (scoate din haină o pungă, o desface și scoate din ea inelul de la capacul de toaletă, pe care este pictată o cunună de lauri).

TUDOR: Tu nu vezi că e un capac de budă?

ARHICONUL: E o cunună... multifuncțională. Mă rog, dacă nu-ți trebuie... (o aruncă pe jos)

TUDOR: Ascultă, ce faci aicea?

ARHICONUL: Nimic. Nimic. Eram în trecere.

TUDOR (dă din umeri): Atunci treci.

ARHICONUL: Gata plec (nu mișcă). Știi, m-am gândit: ai fost magistrat. (își drege glasul): În general mintea – când este în somn – înoată în valurile fantasmelor și își

plăsmuiește chipuri frumoase, îmbrățișând apoi nălucirile cu foc, ca pe niște amante. Iar mădularul care servește la împreunarea trupeză ajunge să se-nfierbânte de la căldura visului. În cazul tău însă, făptura a fost reală! Acest spirit pur își alcătuiește trupul din energiile multor oameni ai patimii. Dar tu ai refuzat nălucirea. Ești tare. Ai bănuț probabil că trupul seducător era doar o fantasmă inconsistentă – produsă de propria ta minte sub influența spiritului străin – și-ai respins-o. Hai că ești tare!

TUDOR: Auzi, ce zici de-un pumn în gură? Este destul pentru risipirea fantasmei inconsistente numită bărbie?

ARHICONUL: Gata plec. Gata plec (nu mișcă; aruncă priviri disperate în urmă, în dreapta scenei, acolo de unde trebuie s-apară Papesa). În sfârșit! Vine Împărăteasa (se îndreaptă umil în dreapta scenei, se înclină, apoi îngenunchează).

Sună un clopoțel apoi, câteva clipe, e liniște completă. Apare solemn Papesa. E îmbrăcată în veșminte arhieresti sclipitoare și poartă pe cap o tiară foarte înaltă. Este urmată de Iezuit, care este negru la față. El este îmbrăcat în mătăsuri negre și roșii lungi până la pământ. Când își ridică veșmintele să pășească i se văd cizmele ca niște copite.

PAPESA (cătrec Tudor): Nu te teme! (acuma se vede că în mâinile împreunate în față ținea o oglindă cu mâner; folosește oglinda ca evantai): Tu ești asemenea mie, un om al reflecției, un tânăr al cugetării adânci. Foarte puțin ne desparte.

ARHICONUL: Maiestate, poate că încă nu este pregătit.

TUDOR: Pentru ce să fiu pregătit?

IEZUITUL: Să te confrunți cu propria înțelepciune.

PAPESA: Aici eu sunt Stăpâna, eu sunt Papesa. Și știi cine ești în adânc, cu mine nu poți să te mai prefaci! Da, nu te fă că nu știi... nenorocirea ta, pe care o porți încă de la naștere, pe care o ai din leagăn și pe care-ai s-o duci până la mormânt, nenorocirea ta, spun, desăvârșită prin educație, este aceea de-a nu fi om: viața ta-ntreagă a fost, de lanceputuri și până azi, numai reflecție. Tu ești ca noi, tu ești din creștet până-n călcâie reflecție.

TUDOR: Și ce doriți de la mine?

PAPESA: Să discutăm. Să reflectăm. Să gândim.

IEZUITUL: Tu ești un învingător: ai reușit să treci bariera închipuirii sensibile. În vama imaginației senzuale se rătăcesc cei mai mulți dintre inși sau fac cale-ntoarsă.

ARHICONUL (complice către Papesă): Să vedem însă dacă nu va deveni prizonierul lumii pe care tocmai a cucerit-o... La vama închipuirii raționale își frâng gâtul mult mai puțini, da' și-l frâng bine!

IEZUITUL (către Tudor): Ai folosit fantasmеle împotriva lor înșile. Ești vrednic să intri în Ordinul nostru, frate Tudor.

ARHICONUL (își cântă sieși): Vredniic eeeste! Vredniic eeeste! (recită solemn): Dignus est? Dignus est! Aghios? Cu Aghiuță!

PAPESA (îi dă una peste ceafă cu oglinda): Nu încă! Boule!

ARHICONUL (i se-nchină supus): Da, Stăpână Împărăteasă, sunt un bou, sunt un bou! Supus. Întru totul supus Sfinției Voastre!

Papesa îi dă una cu piciorul. Arhiconul se rostogolește. Apoi se ridică. Își aranjează ținuta grijuliu.

IEZUITUL (cu dispreț): Uită-te la dumnealui: e mai cochet decât o femeie!

ARHICONUL (către Tudor): Suntem treimea cea mai bestială, suntem *cool*, tinere! Suntem *Trinitatea bestială*.

TUDOR (râde): Asta e sigur (către Iezuit): Ați pomenit de un ordin...

IEZUITUL: Da. Ordinul Iezuiților – întemeiat de Marele Igațiu de Loyola acum câteva minute.

TUDOR (contrariat): Minute?

IEZUITUL: Veacuri am vrut să zic (îi privește pe ceilalți doi): Nici nu-ți dai seama cum trece timpul... (se întoarce spre Tudor): Ai acționat ca la carte, parcă ai fi studiat ani de zile *Exercițiile spirituale* ale Maestrului! Daaa, îmi amintesc Arta memoriei: cea mai frumoasă tehnică de manipulare – bazată pe *principiul precedenței absolute a fantasmei asupra cuvântului*. Eh, asta o știe acum orice copil, până și imbecilii din Ministerul Educației: că învață mai bine noțiuni abstracte dacă le atașează o schemă sau o ilustrată. Loyola a intuit că intelectul are natură fantastică. Însă, pentru că și imaginația poate să o ia razna, el a obligat cultura fantasticului să își întoarcă armele împotriva ei însăși! Fantasmele să se alunge unele pe altele, scenariile bune să alunge și să nimicească scenariile păcatului. A fost *cool*, Maestrul!

TUDOR: Noi n-avem nevoie de-așa ceva. Fantasmele păgâne sunt mult mai bine contracarate prin icoană. Ce să fac cu un teatru de umbre? Sau cu teatrul interior de fantasmă impuse al lui Loyola?

PAPESA (cu glas blând, condescendent): Știm asta. Și tocmai de aceea ne-am hotărât să-ți facem un cadou: uite, îți dăruiesc această icoană (îi întinde oglinda).

TUDOR: Dar e o oglindă.

PAPESA: Știi câtă lume se-nchină la ea? Ce bucurie – să te închini singurului mare adevăr pe care-l vezi! Singurului adevăr cu puțință.

TUDOR: Asta-i „icoana” egocentrismului, nu ajută decât la proliferarea egoismului și a părerii feroce de sine. Cum: să mă-nchin mie însumi?

PAPESA (șovăielnic): Eh, a fost doar un test (se uită în oglindă și-și aranjează puțin părul). Vrem să te promovăm. Ești în licență, ai putea fi doctor în Teologie. Am putea să sugerăm cui trebuie să fii trimis la studii în străinătate.

IEZUITUL: Trebuie să ne asigurăm însă că ai gândirea liberă: că ești lipsit de prejudecăți și de dogme.

TUDOR: De dogme! Cum să mă eliberez de dogme? E ca și cum mi-ați cere să mă „eliberez” de Adevărul dumnezeiesc ființial...

PAPESA: Nu fii căpos. Așa e *trendy* acuma-n Biserică. Ascultă-mă, și-o să te facem notoriu: vei fi celebru printre ai tăi. Îți facem noi *rating*...

IEZUITUL: Dacă nu renunți la dogme n-o să-ți dea nimeni voie să faci exegeză biblică. Uite, Papa însuși spune că trebuie să evităm „agresiunea dogmatică a Bisericii” asupra interpretărilor Bibliei.

TUDOR: Ce Papă?

IEZUITUL: Hmmm... al opșp'lea.

ARHICONUL: Greșești, nefărtate: al zecelea.

IEZUITUL (Își privește degetele rășchirate încercând să numere-n gând. Apoi își dezvelește copitele): ...Al doișp'lea.

TUDOR: Cum îl cheamă?

IEZUITUL: Bubidoct!

ARHICONUL: Boboloct!

IEZUITUL: Arhicoane Bimbașa, mă superi!

ARHICONUL: Bimbăașa, mă dau trist.

PAPESA : Bă, e o Prințesă de față! Cum vă comportați? Vă trag un șut în cur!(calm către Tudor): Să nu ne încurcăm în amănunte ne semnificative. Ce are a face un nume, o dogmă? Să facem un compromis. Numai așa este posibilă împăcarea. Iar în ceea ce privește unirea istorică a tuturor confesiunilor – pe care o pregătim intens – un compromis grandios va sta la baza împăcării universale!

TUDOR: Cât credeți că poate să dureze o-mpăcare întemeiată pe minciună?

PAPESA: Dar mării voștri ierarhi cred sinceri în acest compromis! Iar voi, teologii aveți datoria supunerii față de ierarhi.

TUDOR: Asta numai cu condiția să nu fie căzuți din adevăr! Pentru că din toate căderile din istorie, cea mai mare este căderea din adevăr.

PAPESA: Așadar numai tu posezi adevărul?

TUDOR: Vor mai fi fiind ierarhi sfinți. Și apoi atâția preoți și mireni neștiuți. Oricine poate să primească în suflet dogmele dătătoare de viață. Fără dogme nu ar fi cu putință nici faptul existenței Bisericii. Și atunci despre ce ierarhie îmi vorbiți? Ierarhii care nu sunt înlăuntrul Adevărului ființial se află în separație totală de Dumnezeu și Biserică și nu au cum să primească în suflet Divina Prezență! Fără Teologie nu poate exista Ierarhie! Cum să existe Ierarhie în afara Adevărului dumnezeiesc ființial?

PAPESA: Vezi că te afli pe teren minat! Poți pieri în orice clipă.

TUDOR: Dar n-am spus decât că absența dreptei credințe atrage cu sine pierderea harului.

PAPESA: Așadar tu singur te vei mântui și toți ceilalți vor pieri?

TUDOR: Doamne ferește! Eu însumi nu osândesc pe nimeni. Și nici nu spun că numai eu mă voi mântui. Însă nu pot să fac nimic împotriva propriei mele conștiințe. Prefer mai degrabă să mor decât să am conștiința tulburată că am căzut în vreun fel oarecare din adevăr!

ARHICONUL: Câtă scrupulozitate! Ce încăpățănare sinucigașă! (către Papesă): Maiestate, se mai cade oare să-l lași în viață?

IEZUITUL: E vrednic de moarte!

PAPESA: Niciodată n-am fost atât de dezamăgită! Și tânărul promitea... promitea atât de mult.

ARHICONUL: Vredniic eeeste! Vredniic eeeeste...

IEZUITUL: ...Să crape!

PAPESA: Nu-i nimic. O să alegem pe altul (către Tudor): Până aici ți-a fost.

Papesa, Iezuitul și Arhiconul se apleacă puțin în față ca și cum ar fi gata să se încaiere cu Tudor. Tudor se ridică în picioare. Papesa ridică oglinda să lovească. Arhiconul își ridică și el coada. Iezuitul se așează pe câte-un picior ca luptătorii de sumo. Tudor scoate de undeva de la piept o biciușcă având mai multe curelușe și-ncepe să o rotească amenințător spre cei trei.

PAPESA: Nu-i pronunța Numele! Taci! Nu mai vorbi!

ARHICONUL: Asta nu! Numai asta nu!

Iezuitul se-ntoarce să-și arate fundul. Apoi țipă.

IEZUITUL: Mă arde! Mă arde Numele Ei! Taci din gură, ticălosule! Nu ești vrednic de Ea! Dar Ea e bună cu voi... da, e bună!

Toți trei se rotesc și își astupă cu disperare urechile.

TUDOR: Preacurată, ajută robului tău! (se repede cu biciul după cei trei, care încearcă să scape)

PAPESA (înainte să iasă din scenă, cu o privire de ură necruțătoare): Nu știu încă dacă în toată viața ta de nimic te va iubi cineva, însă de ura noastră ai să ai negreșit parte! Am să te urmăresc în toate zilele vieții tale!

IEZUITUL: Numai noi o să fim atenți la tine. Oamenii o s-avem grijă să te-ngroape de viu în indiferența și nesimțirea lor ancestrală!

ARHICONUL: Te felicit! (încearcă să stea): Te felicit (Tudor se repede la el; acesta fuge puțin): Ești plin de meritee!

Tudor se-ntoarce puțin, îl atinge pe Rafael de umeri.

TUDOR: Trezește-te, Rafael. Dezmeticește-te-odată. Nu mai avem prea mult timp.

RAFAEL: Ce... ce fel de lume-i aceasta?

TUDOR: E greu să-ți explic precis. Suntem acolo unde trebuia să fim. Tu sunt în visul tău și tu ești în visul meu. Dar asta nu va dura decât o clipă, că nu putem să ne concentrăm destul. Visul acesta e cel mai mare adevăr cu puțință. E o onoare că suntem aici. Acum nu mai pierde vremea. Caut-o pe Lucia.

RAFAEL: Tu ce-o să faci?

TUDOR: Mai am puțină treabă.

Tudor iese prin dreapta scenei cu biciul în mână. Se aud de departe cei trei;

PAPESA, IEZUITUL, ARHICONUL: Nu da! Nu mai da!

Scena se-ntunecă și rămâne câteva secunde cufundată în beznă. Atunci când se luminează, lumina e caldă. În partea stângă se vede dormitorul Luciei scăldat într-o lumină argintie. Lucia stă în pat cu fața întoarsă către fereastră și pare să doarmă. Silueta va fi a altei actrițe, care va fi îmbrăcată identic. În dreapta, în mijlocul scenei va sta Lucia – personajul principal – sau mai bine zis sufletul ei dorință. Dacă Lucia e șatenă și e îmbrăcată-n albastru, și actrița din stânga – reprezentând trupul ei părăsit – va trebui să aibă această înfățișare. Lucia-trup și Lucia-suflet vor trebui să fie identice.

Lucia-suflet, adică sufletul ei nevăzut, înveșmântat în corpul-dorință, stă așezat cu picioarele lateral și pare pierdut în reverie. În lateral, în spatele ei, stă Rafael și-o privește.

LUCIA: Mi-am dorit întotdeauna tăcerea, dar singura cale de-a o afla sunt tot cuvintele!

RAFAEL: Tăcerea poate să ardă. Mai bine ascultă luna: e plină de plânsul străvechi. Ea poartă tristețea tuturor lumilor. În ea a rămas ceva din noaptea dintâi.

LUCIA: Crezi tu cu adevărat că strălucirea luminii ei ne poate purta gândurile?

RAFAEL: Ea poate. Dar oare suntem destul de puri?

LUCIA: Aș vrea atât de mult să mă întorc la noaptea dintâi! Să colindăm noaptea tuturor începuturilor. Să ne umezim mâinile la izvoarele liniștii. Atunci mă voi simți din nou pură de pătimiri...

RAFAEL: Dacă vom ajunge acolo vom vedea noii zori mai înaintea tuturor oamenilor.

LUCIA: Mă poți duce-acolo?

RAFAEL: Nu știu. Am putea încerca.

LUCIA: Redă-mă neființei.

RAFAEL: Vrei să fii a nopții tuturor începuturilor? Credeam că te mulțumești să ne plimbăm sub razele ei!

LUCIA: Nu știai? Visătorilor nu le plac compromisurile.

RAFAEL: Nu știu dacă ne este îngăduit...

LUCIA: Ne este, ne este... Uite, până să vii tu să mă cauți n-am putut nici o clipă să ies de sub melancolia stranie care mă stăpânea... Simțeam atunci că sunt într-o conexiune dureroasă cu toate lucrurile, mă durea destrămarea și stingerea lor. Știi tu cum e atunci când te dor toate făpturile, când te săgetează toate lacrimile, toate nefericirile?

RAFAEL: E ca o moarte, iubito...

LUCIA: E ca o mie de morți, Rafael... Frumusețea deznădăjduitoare a nopților m-a adus la epuizare...

RAFAEL (o mângâie ușor): Te iubesc împotriva tuturor nopților, împotriva tăcerii și frumuseții ei deznădăjduitoare, împotriva melancoliilor nesfârșite! Te iubesc, Lucia!

LUCIA: Și eu te iubesc, Rafael: împotriva farmecului amar al tuturor frumuseților!

RAFAEL: De la început m-ai atras, irezistibil: dar n-am putut să ți-o spun...

LUCIA: Ah, dacă aș fi știut...

RAFAEL: Ți-am spus-o însă acum, în franje de lumină polarizată. Nu știu însă dacă e de ajuns.

LUCIA: Mi-ai dăruit mai mult decât poți să-ți închipui...

RAFAEL: Nici acum nu știu cu certitudine dacă am reușit să-mi preschimb aieva gândurile și fiorurile în raze polarizate. Nici acum nu-mi dau seama dacă am reușit să m-apropii de tine prin lumina lunară sau prin lumina iubirii...

LUCIA: Poate că aceste două lumini sunt una și-aceeași străfulgerare. Oricum, am știut, simțeam cu putere că *lumina e vie!*

RAFAEL: Cred că ceea ce se-ntâmplă cu noi se-ntâmplă din toate vremurile: gândurile și fiorurile ni se preschimbă în raze sfinte...

LUCIA: Gândește-te la mine: atât e de ajuns, și lumina ta se va odihni peste mine...

RAFAEL: Și tu te gândești la mine, chiar în timp ce vorbim, și gândul tău îmi ninge lumină...

LUCIA: Aș vrea să ne iubim, să fiu una cu tine. Aș fi vrut să facem dragoste, dar îmi dau seama că suntem spirit pur. Uite: poți să intri cu totul în mine: inimă-n inimă! Pătrunde-mă și străbate-mă! Sfășie-mă cu suflarea de foc și de vifor a dragostei! Vino în mine pe așternut de argint.

RAFAEL: În lumea aceasta a văzduhului de sub cer ne alcătuim singuri trupurile: avem un fel de corpuri-dorință, trupuri alcătuite din energia fantasmelor, din închipuire de sine, dorință, iubire și har. Vino cu mine! Am să-ți descopăr un spațiu cum n-ai mai văzut. Aici am să-ți creez o nouă lume – o lume numai a noastră. Hai să ne facem trupuri din stările lunare ale gândirii...

LUCIA: ...Din stările lunare ale gândirii?

RAFAEL: Din vibrația pură a inimii. Din bucurie curată. Pătrunde-te de cuvintele de argint – de rațiunile constitutive

ale tuturor lucrurilor! Primește pe buze sărutarea cuvintelor mistice (o sărută).

LUCIA: Rafael, ce vrei să faci din mine?

RAFAEL: Tu ești Noaptea! Tu ești Paradisul. Vino cu mine, Lucia! Mă vei însoți, în starea argintată a minții, în vedenia visului celui mai pur. Te voi învăța să citești Cartea Splendorii direct cu inima.

LUCIA: Sefer ha-Zohar?

RAFAEL: Nu tocmai. Ci paradigma ideală dumnezeiască a celor patru Mari Universuri. Nu vom parcurge propriu-zis Cartea Splendorii – așa cum o știi – ci vom parcurge Gândirea Însăși din a cărei insufare s-a scris. Vei înțelege atunci că această Carte se scrie încontinuu, în starea de dinafară de timp. Vino, iubito, să ardem în desfătărilor inspirației!

LUCIA: Soarbe-mă și pătrunde-mă! Sărută-mă cu sărutările buzelor tale fierbinți! Aceași iubire ne soarbe...

RAFAEL: Vino și vezi! Acolo! Uite! În depărtare! Sunt florile de foc ale ființei! (sunt proiectate de acum înainte picturi sau imagini consacrate care să ilustreze paradigmele cerului).

LUCIA: În ce artă mă inițiezi, Rafael?

RAFAEL: În cea mai suavă iubire. E atât de înaltă, atât de puternic atotcuprinzătoare, încât trece cel mai adesea neobservată. E pretutendeni și e nevăzută. Le învăluie pe toate și e insesizabilă. Naște gândirile și e negândită. Și ceea ce reușești să prinzi în mâini nu e ea.

LUCIA: Parcă ai vorbi de un întuneric de taină, de ceea ce a născut mintea ta însăși și mintea nu mai poate ajunge.

RAFAEL: E Noaptea-Mamă.

LUCIA: Să încerci să surprinzi gândirea însăși în nemijlocirea propriei ei nașteri – mi se pare irezistibil! Ce poet, ce suflet sensibil n-ar vrea să aibă viziunea?

RAFAEL: Să zbori, asemeni unui luceafăr, prin mintea și prin viziunile creatorilor! Să vezi lumea prin ochii tuturor pictorilor, să călătorești aieva înlăuntrul sufletului lor, primindu-le arderea! Să-mbrățișezi Universurile într-una și aceeași simțire a geniilor și proorocilor! Să te pătrunzi de iubire și de durere! (acum ar putea fi proiectate în fundal tablourile unor mari pictori)

LUCIA: Ce frumos: să cuprinzi fascinația eternă a tuturor strălucirilor!

RAFAEL: Aceasta înseamnă să ajungi în lumea Nemuritorilor, înseamnă să te pătrunzi de simțirea a tot ceea ce au simțit și simt ei! Trebuie să înveți să le recunoști prezența. Să te contopești cu ei: în pătimirile lor să-ți pui și tu propria ta pătimire!

LUCIA: Ce picturi sublime!

RAFAEL: Nu sunt picturi, sunt iubiri, Lucia!

LUCIA: Iubite! Și-aceste fantasme de foc ce-mi apar numai din când în când, ca niște pulsări de departe, ce sunt?

RAFAEL: Sunt proiecțiile propriei mele gândiri. Sunt picturile mele instantanee atunci când străbat mințile și simțirile Creatorilor de demult...

LUCIA: Și eu... sunt și eu înlăuntrul acestei gândiri?

RAFAEL (râde): Uite: o steluță atâtica de mică... (îi arată o distanță oarecare între degetul mare și arătător)

LUCIA: Îți râzi de mine...

RAFAEL: Tu ești în mine și eu sunt în tine: suntem ca două respirații ale nopții, îngemănate. Te-am invitat să cuprinzi cu mine trandafirul negru al Universurilor...

LUCIA: Dar nemărginirea aceasta n-o poate cuprinde decât o minte nemărginită...

RAFAEL: ...sau o inimă pătrunsă de harul dumnezeiesc necreat.

LUCIA: Simt cum mi se zbate inima-n piept: ca o vrabie...

RAFAEL: Să nu te sperii. Dar ceea ce trebuia să se-ntâmplesse-ntâmplă, iubito!

LUCIA: Ce trebuia să se-ntâmplesse, iubite?

RAFAEL: Dumnezeu ne va smulge din piept inimile ca să le înlocuiască imediat cu inimi necreate! Sunt inimile care ne sunt predestinate încă de dinaintea-nceputului lumii: sunt *inimile noastre necreate* – țesute din harul de foc al iubirii Gândirii dumnezeiești! Simți cum mintea și inima ta au devenit necreate și nemărginite, infinite în adâncime și fără-nceput și sfârșit?

LUCIA: Iubirea aceasta este insuportabilă. Nu mai rezist: mă-ndrept tot mai mult către ea!

RAFAEL: Inima ta de carne va fi devastată de creșterea înlăuntrul ei a inimii necreate. Lasă să fie! Lasă-te să fii!

LUCIA: Mă simt ca o principesă a dragostei...

RAFAEL: Trupurile noastre – dorință se plâsmuiesc din cele zece Sefira: Coroana, Înțelepciunea, Inteligența, Maiestatea, Puterea, Slava, Pătrunderea, Cinstea, Temeiul și Demnitatea împărătească. Energiile acestea necreate sunt chemări și desăvârșiri.

LUCIA: Ce sunt acelea, Rafael?

RAFAEL: Incredibil! Cele șapte Palate cerești și Merkhaba! Hekhaloth și Merkhaba! Al Doilea Univers spiritual! Îngenunchează, Lucia. Coboară privirile! (se așează-n genunchi și coboară fruntea) Doamne, cum vom mai putea să ne-ntoarcem de-aici?

LUCIA: Împărăția celor douăsprezece Raiuri! Ah, privirile? Le cobor, le cobor: cine-ar mai putea să suporte frumusețea aceasta? (îl imită) Oh, Rafael, acum am putea să și murim!

RAFAEL: Nu spune asta, Lucia. Se supără îngerii. Suntem înlăuntrul paradigmei imense a unui înger. Ne aflăm în Al Treilea Univers spiritual... e prototipul ideal al lumii lor nevăzute. Acum ne hrănim cu focul mistuirii lor nemistuite...

LUCIA: E timpul ca sufletul tău și al meu să fie o singură flacără.

RAFAEL: Gândirile noastre sunt flăcări îngemănate... Uite țărmurile negre ale celui de-Al Patrulea Univers spiritual: prototipul lumii noastre binecunoscute. Va trebui să ne-ntoarcem...

LUCIA: Văd țărmul... Am știut dintotdeauna, chiar dacă nu eram pe deplin conștientă, că prin curcubeele nopții sau prin aura neagră a luminilor de argint mă pătrund Sefiroți... Valurile de cobalt ale mării în noapte, zorile de zi purtând încă lumina tăinuitelor eterne dureri, transparența suavă a lunii de dimineață, toate aceste mângâieri care sfâșie sufletul de dorință, știam oarecum că se lasă pătrunse, asemenea mie, de chemările lor...

RAFAEL: Privește dincolo de aureolele de argint ale copacilor, în altarele pătrunse de taină ale pădurilor, privește țărmul mării de negură și de moarte: privește intens! Vei ajunge să simți adierea lumii din urmă...

LUCIA: Văd, acolo departe, trupurile noastre înlănțuite, alcătuindu-se nesfârșit doar din ritmuri și din vibrații întunecate, cadențe poetice, desfrâuri ale durerii. Ce se întâmplă, iubite? Nu vom mai fi decât două ecouri ce se cheamă unul pe altul și se răsfiră-n văzduh?

RAFAEL: Am atins hotarul, Lucia. Am atins hotarul din urmă al paradigmei lumii și inimii noastre. Privește luna cum trece peste vârfuri de brazi și cum se umple de sânge! Privește dincolo de ea și ai să vezi noii zori ai omenirii...

LUCIA: ...Și luna-și va pierde o parte din strălucirea ei și se va preface în sânge... Da, oh, cât e de adevărat! Tristețea se-ntoarce, iar gândurile devin dureri și spasme ale minții.

RAFAEL: Cartea Splendorii e nesfârșită... Nu te opri, Lucia. Nu te opri!

LUCIA: Nu credeam că am să găsesc atâta splendoare și-n moarte...

RAFAEL: Spune-mi ce vezi în depărtare?

LUCIA: Unde, iubite?

RAFAEL: Acolo, în mugurii viitorului.

LUCIA: Pe noi. Suntem împreună.

RAFAEL: E bine. Acum trebuie să ne-ntoarcem. E timpul să mergem acasă. Prietenii noștri sunt îngrijorați.

LUCIA: De unde știi?

RAFAEL: Le aud lacrimile.

Rafael o conduce în dormitor, unde Lucia-suflet se așează pe pat, lângă Lucia-trup. Rafael se pregătește să plece mai departe.

LUCIA: Unde te duci? Aș vrea să nu mă mai trezesc din frumusețea aceasta.

RAFAEL: Trebuie să plec. Caută *prima ninsoare!*
Frumusețea aceasta se hrănește din propria mea moarte și
din ea.

LUCIA: Ce spui?

RAFAEL: Te iubesc, Lucia.

LUCIA: Te iubesc. (se pregătește să se întindă pe pat).

Rafael iese din dormitor, urcă prin spate lângă
aparatul său de raze polarizate, vede propriul său trup întins
pe jos, apoi privește ninsoarea cum cade în noapte.

CORTINA

Actul III

Decorul

Avem același decor ca în Actul I, cu deosebirea că dormitorul Luciei este ceva mai luminat, ca și cum ar fi deja dimineată. Invenția lui Rafael luminează intens. Pe canapea se află întinsă Lucia. S-a trezit. O ține de mână Antonia. În cealaltă cameră stă la masă Casandru îngândurat.

ANTONIA: Slavă Domnului! Am crezut că v-am pierdut pe amândoi!

LUCIA: Amândoi? (se uită în jur cu neliniște) Unde-s băieții?

ANTONIA: Casandru e dincolo. Tudor e la Școală.

LUCIA: Și Rafael?

ANTONIA (coboară privirea în pământ, apoi o privește direct în ochi): Nu știu cum să-ți spun. Așa că ți-o spun direct: Rafael e pe moarte.

LUCIA: Ce-a pățit?

ANTONIA: A făcut aprindere la plămâni. A stat în frig: mult prea mult. L-am găsit acoperit aproape complet cu zăpadă.

LUCIA: Ce-a făcut?

ANTONIA: A-ncercat să te salveze. A inventat un aparat de emisie-recepție a luminii lunare ca să poată pătrunde în lumea ta...

LUCIA: A pătruns. M-a salvat.

ANTONIA: ...și a rămas zile și nopți întregi acolo, pe acoperișul casei de vizavi, încercând să comunice cu tine. De

fapt, toți băieții au plecat după tine. A durat ceva până să te găsească.

LUCIA: În ce zi suntem? Cât timp a trecut?

ANTONIA: De când ești adormită? Trei luni.

LUCIA: Am dormit trei luni?

ANTONIA: Trei luni întregi. Băieții au făcut multe-ncercări. Aproape că ne pierdusem orice speranță. Până la urmă s-a petrecut incredibilul – minunea.

LUCIA: Ai spus ceva de aprindere... Nu se moare dintr-o pneumonie, nu-i așa?

ANTONIA: Ne așteptam să fie o toamnă lungă și călduroasă. N-a fost așa. Rafael a trebuit să rămână afară ca să supravegheze aparatul. Acolo a fost răpit din trup...

LUCIA: ...și a ajuns să mă-ntâlnească! Antonia, m-a dus în locuri despre care nici nu-mi imaginam că există! Ne-am iubit între Universuri... Am atâtea să-ți spun...

ANTONIA: Ai să-mi spui, ai să-mi spui. Dar acum ești atât de slăbită... Trebuie să te refaci.

LUCIA: Nu poate să fie-așa grav, nu-i așa? Spune-mi că nu-i așa. O să scape...

ANTONIA: O să scape... desigur că o să scape. Acum odihnește-te.

LUCIA: Gândurile tale îmi spun altceva. Ochii tăi nu spun asta.

ANTONIA: Lucia, aș vrea mult, mult de tot să fie cum vrei tu. Dar medicii nu prea i-au dat șanse.

LUCIA: Deci totuși există o șansă. Ar fi o ironie insuportabilă și o cruzime ca acum, după ce ne-am pătruns de iubire în lumi negândite, să nu ne putem strânge în brațe aici.

ANTONIA: Trebuie să fii pregătită pentru orice, Lucia.

LUCIA: Oricum... nu mi-l mai poate lua nimeni. Sunt a lui pentru totdeauna. Iar el e al meu.

ANTONIA (după un moment de tăcere): Să mergem dincolo, să vorbim și cu Casandru. Trebuie să vină și Tudor cât de curând cu vești de la spital.

LUCIA: Nu putem merge și noi la spital?

ANTONIA: Oricum nu te lasă să intri la el. Nu acum (Se ridică și o ia și pe Lucia de braț. Pășesc amândouă încet în living și se așează la masă. Antonia e foarte grijulie cu Lucia).

LUCIA (surâde obosit): Ce mai fac Zburătorii?

CASANDRU: Am crezut că toate chestiile astea-s numai în cărți. Și când colo?

LUCIA: Pe unde-ați fost?

CASANDRU: La teatru! Monroe îi spune *Scena a doua*, Swedenborg *Lumea spiritelor*, Steiner *Plan astral*, Cartea Morților Tibetani o numește *Bardo Thoedol* sau *Starea intermediară...*

ANTONIA: ...iar noi *Vămile văzduhului de sub Cer*.

CASANDRU: Am avut o experiență de-a dreptul faustică! Ce mai! Goethe-a văzut, nu și-a imaginat *Faust*!

ANTONIA (încearcă să-l tempereze): Ce spui?

CASANDRU: Cred că și Goethe-a avut o experiență șamanică. Da, nu glumesc: mi se pare că Goethe a fost mai slab decât geniul său propriu! Toate se potrivesc. Toate se leagă atât de bine: întinerirea lui Faust prin forțele magice nu reprezintă decât alcătuirea din energiile minții a corpului-dorință; Faust e sufletul omenesc ce parcurge în starea crepusculară Bardo – un fel de semi-moarte – toate treptele inițierii până când se

transfigurează și redevine copil. Ființă pură. M-am întâlnit cu Mephisto, Lucia, de-adevăratelea! Îmi provoca fantasme, am trecut prin ispitiri...

ANTONIA (dură): ...la care ai cam cedat...

CASANDRU: Mi-a oferit faimă, experiențe inefabile, mi-a oferit-o chiar și pe Elena din Troia, pe care însă am refuzat-o!

ANTONIA: Zi tu de aia pe care n-ai refuzat-o!

CASANDRU (spăsit): Chiar este nevoie?

ANTONIA (dojenindu-l cu drag): Tâmpitule, îți dai seama că m-ai înșelat cu mine însămi? (îl sărută pe gură)

LUCIA: Voi doi...

CASANDRU: Suntem împreună.

ANTONIA: Ne iubim.

CASANDRU: Ne-am descoperit unul pe altul (Lucia se uită mirată când la Casandru când la Antonia)

LUCIA (nu pricepe nimic): Aha.

ANTONIA: Mă mărit cu el...

CASANDRU: Și eu mă mărit!

ANTONIA: Da' nu chiar acum. Când îi vine mintea la cap! (îi dă o pălmuță tandră peste ceafă)

CASANDRU: Îmi vine. Serios! Simt cum îmi vine.

Intră în scenă Tudor.

TUDOR: E albastră.

ANTONIA (se uită urât la el): (imperativ) Nu-i așa că-i mai bine?

TUDOR (îi face semn Antoniei că nu): Desigur că e mai bine!

LUCIA: E conștient?

TUDOR (o privește trist): Îmi pare rău...

LUCIA: Ce spun medicii?

TUDOR: Medicii nu-i mai dau nici o săptămână... (Antonia îi dă una peste picior): și își revine!

CASANDRU (îi șoptește lui Tudor): E mult mai fragilă decât credeam. Să n-o pierdem!

LUCIA (se ridică în picioare încet, sprijinindu-se de masă; Antonia vrea s-o ajute; ea face cu mâna în semn de refuz; se duce încet la Tudor, care-o privește înmărmurit și îl prinde cu putere de umeri; îl privește în ochi): Te rog să nu mai spui nici un cuvânt. Privește-mă numai! (Tudor se supune): Ah, știam eu! (Lucia leșină în brațele lui)

ANTONIA (se repede să o ajute; lui Tudor, cu reproș): Tâmpitule!

TUDOR: Ce să fac? Încă n-am învățat să mint și cu ochii!

CASANDRU (se apleacă și el asupra Luciei; ajută; apoi către Antonia): Și când te gândești că-i priponit la *Faculta de ipocriți* din timpuri imemorabile: în patruzeci de veacuri tembelu' n-a fost în stare să-nvețe nimic!

ANTONIA (către Casandru): Lasă-l în pace! Pune-i Luciei compresa pe frunte, că-ți trag una de *te ipocrizez* imediat!

CASANDRU: De unde...?

ANTONIA: De dincolo! Ai venit? (Casandru se execută; se întoarce din dormitorul Luciei cu compresa; i-o pune Luciei pe frunte; Lucia își revine)

LUCIA: Mi-am revenit. Lăsați, mi-am revenit (se ridică în picioare). E bine. O clipă am avut senzația că-l văd pe Rafael... Mi s-a părut. Eh, e doar un vis...

ANTONIA: Va fi bine. Ai să vezi, Lucia, că va fi bine...

LUCIA: ...Era întins în salon, lângă pat era Tudor, apoi a venit o soră brunetă; avea ochi negri, avea cercei mari, rotunzi; i-a spus lui Tudor: „Nu se mai poate face nimic pentru prietenul dumneavoastră” apoi a venit doctorul, un bărbat pleșuv, între două vârste: „Este mai bine să plecați acum. S-ar putea să nu mai prindă nici răsăritul. Anunțați-i părinții cât mai curând, dacă vreți să-l mai vadă în viață.” (se întoarce către Tudor): La care tu ai răspuns: „N-are părinți. Mama i-a murit acum trei ani. Și tată n-a avut niciodată.”

TUDOR (uimit): Chiar așa s-a și întâmplat. Da' de unde...?

LUCIA: ...Apoi, venind către noi, te-ai gândit: „Numai pentru Lucia mai e în viață. Ea singură-l mai ține aici.”

TUDOR: Așa e...

LUCIA: Știe că nu pot trăi fără el. Și asta-l reține (își pune degetele la tâmpile; se uită atent, pe rând, la prietenii ei; ei sunt evident descumpăniți): Nu credeam... Nu credeam deloc... Se întâmplă.

ANTONIA: Ce nu credeai? Ce se întâmplă?

LUCIA: Nu înțeleg nici eu. Parcă m-aș afla undeva, în mijlocul tuturor gândurilor și sufletelor; și suflările gândurilor s-ar îndrepta singure, pe rând, către mine... Acum, sub razele lunii de dimineață, văd tot ce gândiți.

CASANDRU: Ce poate să fie asta?

LUCIA (către Casandru): Privește-mă bine. Crezi cu adevărat că te pot sfătui Cabirii? Că vei putea coborî în mintea mea ca într-un templu subteran?

CASANDRU: Chiar așa am gândit. Da' cum se face...?

LUCIA (către Antonia): Lasă-l, te rog. Nu îl mai dojeni. Știu că vrei să mă protejezi. Dar sunt puternică. Sunt din ce în ce

mai puternică. Da, știu, nu trebuie să mă mai rogi. Nu mai țipa la mine: „Ține-l în viață! Ține-l în viață!” (către Tudor): Iar tu: „Adu-l înapoi!”

ANTONIA: De unde știi toate astea?

CASANDRU: *Știi* de unde știi? Sau e spontan?

ANTONIA (către Casandru): Las-o să zică!

LUCIA: Aș vrea din toată inima să-l țin în viață. Aș vrea să pot să-l aduc înapoi.

TUDOR: Îți dai seama de pe buzele noastre, sau din priviri?

LUCIA: Ai rostit în tine ceva despre „șoaptele fără suflare” și „privirile netrimise”. E-adevărat?

TUDOR: E-adevărat!

LUCIA: Uită-te la mine și spune-mi: Ce gândesc?

TUDOR (descifrează): „Am să-l aduc înapoi.”

LUCIA (către Antonia): Ce gândesc acum, Antonia?

ANTONIA: Nu știu. Chiar nu știu.

LUCIA: Ai zis în minte: „Nu fii copil!”

ANTONIA (surprinsă): Așa e.

LUCIA: Privește-mă.

ANTONIA: „Aș fi vrut să vin împreună cu Rafael la nunta ta.” O să veniți amândoi, Lucia, o să veniți... negreșit. Ce se întâmplă cu noi, Lucia?

LUCIA: E darul lui Rafael pentru mine. Darul lui Rafael pentru noi.

CASANDRU: Darul lui Rafael?

TUDOR: Adică... invenția?

LUCIA: Invenția lui Rafael e doar o parte din dar. Rafael ne dăruiește – ca unor prieteni adevărați – darul sincerității.

ANTONIA: Darul sincerității?

LUCIA: Darul sincerității totale: darul sincerității post-apocaliptice, când oamenii o să-și comunice unii altora direct prin gânduri și când nimic n-o să rămână ascuns. Vedeți? E de ajuns să îndreptați gândurile și ele sunt deja primite!

CASANDRU: E destul să intenționezi?

LUCIA: Se-ntâmplă și când reflectezi asupra unui subiect, nici eu nu îmi dau seama prea bine...

TUDOR: Și cât timp o să dureze darul acesta?

LUCIA: Nu știu. Poate pentru totdeauna. Poate va ține atâta vreme cât el e-n viață. Poate că va dispărea sau se va amplifica atunci când va muri. Nu știu.

CASANDRU: Să ne bucurăm, prieteni. E pregustarea Judecății din Urmă.

LUCIA: Tot ce știu e că asta se-ntâmplă datorită relației noastre puternice. Am fost cu el de mână prin trei transcendențe: am trecut cu el prin Universurile spirituale, ne-am hrănit cu iubire și moarte, am băut flacără... Sunt lucruri pe care nimeni, nici moartea nu poate să ni le mai rețină! Ce mai contează o transcendență – când ne pierdusem și forma umană?

ANTONIA: Ai avut dreptate: ești puternică. Ești mai puternică decât noi toți.

LUCIA: L-am iubit doar ca înger. L-am iubit doar ca spirit pur. Dar am știut, așa cum voi ști totdeauna, că el este omul meu. Aș fi vrut să ne-ntoarcem pe Pământ împreună. Aș fi vrut să-l iubesc și în trup. M-aș fi dăruit lui cu cea mai mare bucurie, aș

fi vrut să m-atingă, să îl ating! Am avut însă parte de Rafael doar ca Luceafăr.

ANTONIA: Dar trebuie să speri. Nu-i totul pierdut nici aici.

LUCIA: În deznădejdea mea sunt plină de speranță. Sper și nu sper, știu și nu știu, iubesc smintit.

ANTONIA (o mângâie): Dragă...

LUCIA (o privește în ochi): Iar eu am primit de la el un dar special.

ANTONIA: Ce dar ai primit tu?

LUCIA: Și nu știu dacă e dar de nuntă sau dar de despărțire...

ANTONIA: Spune, iubito...

LUCIA: Știi, e o greșeală să faci abstracție că ești în trup. Chiar dacă îl simt pe Rafael tot timpul, mai presus de spații, de timp și de moarte, aș vrea atât de mult să-l îmbrățișez și în trup! De aia îmi este sete de Învierea din Urmă, când toate sufletele, și-al lui, se vor întoarce în trupuri, în focul luminii dintâi! Mi-e dor de-acel ultim timp: aș vrea să vină chiar acum Apocalipsa în cele două capitole-ale ei de pe urmă!

CASANDRU: Și care e darul?

LUCIA: Văd totul, Casandru: tot ceea ce-a fost, tot ceea ce-a mai rămas, și câte-o scânteie din ce va fi. Văd destinele voastre, destinele lumii, și mă cutremur!

TUDOR: Pe mine mă vezi? Ce vezi?

LUCIA (îl mângâie pe obraz): Aș vrea să nu-ți spun. O să te doară, Tudore! O să te doară. Destinul tău este mai rău decât moartea.

TUDOR: Sunt pregătit de orice. Nu mai îmi pasă demult.

CASANDRU: Și ce-ar fi mai rău decât moartea?

LUCIA (îl privește în ochi): Mai rău decât moartea? Atunci când ești tânăr, în plină afirmare? Mai rău decât moartea e să nu exiști deloc, să ți se refuze orice șansă socială, să fii un ratat absolut! (îi privește pe ceilalți): Tudor va fi „ucis” într-o indiferență generală: știți cu toții cum e să nu te bage nimeni în seamă. Va avea interdicție de publicare tacită, va suporta respingerea continuării studiilor cu toate notele lui maxime... i se vor trânti o groază de uși în nas, i se va refuza cariera universitară; i se va oferi o bursă-fantomă, o bursă de studii-n străinătate gata retrasă. A refuzat un Mitropolit și asta nu se iartă și nu se uită! Îl va „ucide” și el pe Mitropolitul în cauză, distrugându-i renumele fals de om de cultură și de părinte duhovnicesc. Se va lua la harță cu toți impostorii din Teologie. Va fi noul Hamlet ridicat împotriva uzurpatorilor și-a imposturii din dreapta-credință.

TUDOR: Îți mulțumesc, Lucia. M-ai însuflețit. Mă simt atât de bine, de nu-ți vine să crezi!

LUCIA: Va scrie o piesă despre Kierkegaard: un tânăr bântuit de o melancolie adâncă își descoperă misiunea providențială de la tatăl său – un spectru sau suflet golit de credință dar plin de revoltă și disperare. După ce tatăl său îi împărtășește această taină adâncă, pe care n-o va dezvălui niciodată, și va avea o zguduire – pe care o va numi „marele său cutremur de pământ” – va rupe logodna cu cea pe care o va iubi veșnic, va face lucruri neînțelese și va plăti devenind ținta suspiciunilor și a batjocurii oamenilor. Va denunța în public „crima de lezmaiestate calificată”, uzurparea îngrozitoare a episcopului Mynster de Seeland, care a denaturat spiritualitatea ascetică și mistică a Creștinismului original, înlocuind-o cu o religie de paradă...

TUDOR: Lucia, crede-mă: mi-ai dat viață!

ANTONIA: Ai înnebunit?

TUDOR (către Antonia): Aș face orice, numai să fie război!

ANTONIA: Tu chiar ai înnebunit.

TUDOR: Nici vorbă, Antonia, dar de ani de zile tot pierdem pacea! Pacea ne-omoaară – liniștea lor! Doamne, Ți mulțumesc, orice-ar fi! E o onoare!

CASANDRU: Știi și destinul meu și-al Antoniei?

ANTONIA (se uită urât la el): Să nu-ndrăznești!

CASANDRU: De ce, dragă?

ANTONIA: Tu chiar vrei?

CASANDRU (resemnat): Nnnu...

ANTONIA: Și apoi, într-un sfert de oră trebuie să plecăm la spital: Rafael vine-acasă!

CASANDRU: Așa cum e-acum? Sau după... (Antonia nu-i răspunde; se duce în dormitorul Luciei unde își face de lucru; după o vreme se-ntoarce)

ANTONIA (către Lucia): Ți-am pregătit hainele.

LUCIA: O să ajungem cu bine. O știu. O să-l ating. (Privește departe. Antonia îi dă fularul și căciulița, îngenunchează să o încălțe cu bocancii, apoi îi pune mantaua pe umeri)

TUDOR (privind insistent la Lucia): Da' nu ne poți spune ce vezi?

LUCIA: Până unde?

TUDOR: Până în ziua de-apoi.

LUCIA (privește direct către public): Văd mult întuneric. Mulți oameni stau deocamdată comod în Marele Întuneric – însă își chinuie sufletele cu diverse îngrijorări. Pe mine însă nu mă interesează Întunericul aproape Omniprezent, ci luminițele care încep să pâlpâie tot mai puternic în inimile lor până mai

ieri neglijate. E ca un concert de luceferi. Și tinerii vor avea vedenii, iar cei în vârstă vor visa visuri ale propriilor inimi (printre spectatori pot pătrunde acum în sală copii sau adolescenți purtând luminițe în mâini). Da, vine criza. Recesiune cum e aceasta n-a mai fost și nu va mai fi: îngerii aproape că nu mai au pe cine duce la Ceruri. *Nu mai sunt suflete*, nu mai sunt caractere. Unde ne sunt sufletele tari? Nu le găsec. Dar totul se va rezolva, nu vă temeți: văd Al Treilea Război Mondial, ba chiar și Al Patrulea. Armageddonul (întinde brațul drept ca să-l rotească încet asupra sălii). Veți pleca o parte din voi cu Filip al șaselea. Vor pleca fiii și fiicele voastre. El va conduce optsprezece limbi într-un război cum n-a mai fost niciodată. Asia Mică e o câmpie neagră din care zboară la Ceruri mii și milioane de fluturi de aur! Constantinopolul e iarăși al nostru: în Marea Catacombă a Sfintei Sofii învie toți cei adormiți în ascundere acum mai bine de 500 de ani. Lumile se-ntorc la Credință. Apare primul împărat din cei șapte apocaliptici. Acest împărat este ales direct de îngeri – el va fi bun la suflet și va domni 32 de ani într-o pace și bunăstare universală. De la bunăstarea aceasta va-ncepe însă patima curviei, și-al doilea împărat va impune incestul. Al treilea va reînființa închinarea la idoli și atunci vor împărăți toate patimile: duhurile necurate se vor întoarce la viață. Al patrulea însă va fi bun. El va veni din Arabia, va împărăți 12 ani și va ocroti al Optulea Sinod Ecumenic în care va fi iarăși o singură Biserică – așa cum a fost la-nceput, în vremea Apostolilor. Dreapta Credință va atinge marginile pământului și profeția care ținea departe sfârșitul va fi împlinită. Al cincilea împărat – venit din Etiopia – nu va domni decât un singur an. El va aduna laolaltă toate părțile Sfintei Cruci răspândite pe fața Pământului – și, când își va împlini gândul, Crucea se va ridica la Ceruri dusă de Sfinții Îngeri împreună cu sufletul său. Urmează cei patru fii: unul în Roma, unul în Constantinopol, unul în Alexandria și unul în

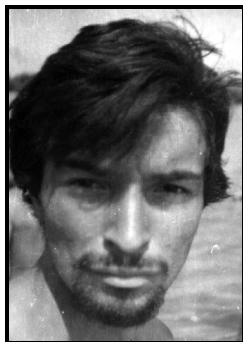
Tesalonic. Aceștia se vor nimici între ei în Marele Război Civil, astfel încât se va stinge aproape tot neamul bărbătesc. Va veni apoi al șaselea împărat, de la Marea Neagră, împreună cu fiica sa – o ticăloasă care va pângări sfintele altare: e desfrânată Babilonului (către Tudor): Spune!

TUDOR: „...Sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul mai este, celălalt încă nu a venit, iar când va veni are de stat puțină vreme. Și fiara care era și nu mai este – este al optulea împărat și este dintre cei șapte și merge spre pieire”. Suntem în capitolul al șaptesprezecelea din Apocalipsă...

LUCIA: Babilonul e Constantinopolul care, încărcat cu fărădelegile oamenilor, se va scufunda în mare pentru totdeauna. În timpul bătăliei Tesalonicului vor veni în pământurile Noului Israel cei 72 de împărați ai lui Gog din Extremul Orient, după ce vor distruge îngrăditura lui Alexandru Macedon. Și pământurile acestea vor deveni cimitirele lor. Apoi va apărea Antihristul, care va domni doar 3 ani și jumătate, și nu pentru totdeauna – așa cum își nălucește el. Și apoi Cerul va coborî pe Pământ și vălurile se vor desființa. Știu: în Marele Necaz mica mea dramă pălește și se face mică-mică. Cine mai stă să se uite – în Marele Vifor – la o vrăbiuță-nghetată? Dar știu că – fie ce-o fi – nu mai am mult de-așteptat. Am să-l aștept pe Rafael oricât va trebui: întreaga mea viață. Am să-l aduc înapoi: peste o oră sau peste ceasul celor șapte-opt împărați. Am să-l aduc înapoi.

CORTINA

Sibiu, Septembrie-Noiembrie 2001

Sibiu, 2 Februarie 2009, Întâmpinarea Domnului

Inițial am scris piesa aceasta numai pentru prietenii mei. Le-am oferit-o acum opt ani sub titlul „Raze de lună” pentru ca apoi, la sugestia lor, să o simplific în două rânduri. „Invenția lui Rafael” mi se pare un titlu mai bun deoarece – în această poveste de iubire în care un suflet trebuie salvat – el pune accent pe faptul că înainte de sacrificiul inimii este nevoie de ingeniozitatea minții și de discernământ. Toți cei care mi-au citit până acum lucrarea s-au cutremurat: au identificat perfect personaje și situații cu cele din viața reală. Mai mult: au văzut cum anumite situații – anticipate în piesă – s-au întâmplat aievea în decurs de doi-trei ani. Le-am explicat că acesta e *teatrul inițiativ*: sunt anumite tipologii și paradigme sau modele ideale dumnezeiești ce se aplică perfect timpului nostru. Și de aceea și ceea ce a rămas să se-ntâmple se va-ntâmpla.

Mai țin să precizez că nu mă interesează răul lumii, pe care l-am descris, decât ca pedagogie divină, și nici maleficii, cu tot întunericul lor. Nu mă interesează vinovățiile: mă interesează doar ca lucrurile să fie corectate. Știu că voi zgudui conștiințe, că voi trezi la viață vechi spaime. Nu s-a putut altfel. Există iertare, există iubire, există speranță, dar numai în Adevăr. *Noi suntem din Adevăr*. Și „nu sunt cuvinte, nici șoapte, ale căror glasuri să nu se audă”. Prin Sfinții Părinți – unii contemporani – am avut privilegiul să mă număr printre oamenii care, în miezul marelui întuneric, *au văzut Răsăritul*.

Mă consider un om esențial optimist. Am mare încredere în tână generație. Și dacă am descris atât de precis *lăsarea întunericului peste ultimul veac*, nu este dintr-un „desfrâu al durerii”, cum s-ar părea – starea în care de multe ori ne complacem cu toți atunci când contemplăm satisfăcut suferințe străine – ci pentru că dincolo de marele întuneric am început să surprind încă de pe acum pâlpâirea luminii supranaturale în inimi. Și văd acești mici luceferi din sufletele de copii cum se aprind tot mai mult și mai mult și mă bucur nespus și nu mai îmi pasă că atunci când această Lumină Lină a lor va inunda lumea eu nu voi mai fi.

Mihai M. S. Maxim